An. et vol. XXXVIII 14 Septembris - 3 Octobris 1946 (Ser. II, v. XIII) - Num. 10-11

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM. — Fasciculus n. 10: Acta Pii Pp. XII: Constitutio Apostolica, p. 301 - Litterae Apostolicae, p. 313 - Epistulae, p. 314 - Allocutiones, p. 320 - Nuntius radiophonicus, p. 324. — Acta Tribunalium: *S. R. Rota*: Citatio edictalis, p. 327. — Diarium Romanae Curiae: Udienze solenni - Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze, pp. 328-332.

Fasciculus n. 11: Acta Pii Pp. XII: Constitutiones, p. 333 - Epistula, p. 345. — Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis*: Provisio Ecclesiarum, p. 347 - *S. C. de disciplina Sacramentorum*: Decretum, p. 349 - *S. C. de Propaganda Fide*: I. Decretum, p. 359. II. Provisio Ecclesiarum, p. 360. III. Nominationes, p. 361 - *S. C. Rituum*: I-IV. Decreta in Causis Servorum Dei, p. 362. V. Decretum de facultate edendi libros liturgicos, p. 371.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XLVI

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 200 — extra Italiam, $ 2
Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 25 — extra Italiam, $ 0,25

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

Conto corrente con la Posta

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXVIII, n. 10 - 14 Septembris 1946)

ACTA PII PP. XII

CONSTITUTIO APOSTOLICA

PAG.

Sinarum. - Hierarchia Episcopalis in Sinis instituitur. - *11 Aprilis 1946* . 301

LITTERAE APOSTOLICAE

Formulas gravesque. - Internuntiatura Apostolica in Sinis erigitur. - *6 Iulii 1946* 313

EPISTULAE

I. *Centesimo vertente anno.* - Ad Excmum P. D. Humbertum Ravetta, Episcopum Senogalliensem: ob sacra sollemnia, centesimo vertente anno ab electione Pii IX ab Supremum Pontificatum celebranda. - *15 Iunii 1946* 314

II. *C'est un geste bien touchant.* - Ad egregium virum Carolum Flory, Praesidem coetus conventibus catholicorum «Semaines Sociales» in Gallia apparandis. - *10 Iulii 1946* . 315

III. *Peribenter agnovimus.* - Ad Excmum P. D. Celsum Constantini, Archiepiscopum tit. Theodosiopolitanum in Arcadia, a Secretis Sacri Consilii Christiano nomini Propagando, quina Episcopatus lustra feliciter explentem. - *15 Iulii 1946* 318

IV. *Quinquagesimum.* - Ad Excmum P. D. Lucam Hermenegildum Pasetto, Archiepiscopum tit. Iconiensem, a Secretis Sacrae Congregationis Negotiis Religiosorum Sodalium Praepositae, quinquagesimum Sacerdotii annum et vicesimum quintum Episcopatus fauste celebraturum. - *5 Augusti 1946* 319

ALLOCUTIONES

I. Ad Excmum Virum Henricum De Nicola, Praesidem ad interim Reipublicae Italicae. - *31 Iulii 1946* . . 320

II. Ad Delegatos Supremi Consilii Populi Arabici Palestinae. - *3 Augusti 1946* 322

III. Ad Excmum Virum Arthurum Maixner, novum Reipublicae Cecoslovachiae Legatum. - *13 Augusti 1946* . . 323

NUNTIUS RADIOPHONICUS

Christifidelibus e tota Columbiana Republica ob Conventum Marialem in urbe Bogotensi coadunatis. - *19 Iulii 1946* 324

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis: Colocen. - Nullitatis matrimonii (Fodor - Meszaros). - *23 Iulii 1946* 327

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienze solenni 328

II. Segreteria di Stato: *Nomine* e *Onorificenze* 328

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

Presso l'Amministrazione degli ACTA, nella Libreria Editrice Vaticana, sono disponibili le annate arretrate non potute spedire durante la guerra

PREZZO DI CIASCUNA ANNATA, IN ITALIA L. 560

ESTERO $ 3

Venit Romae apud Admin. Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis"

(*Libreria Editrice Vaticana - Città del Vaticano — c/c. postale N. 1-16722*)

(pro Indice fasc. 11, v. pag. III)

An. et vol. XXXVIII 14 Septembris 1946 (Ser. II, v. XIII) - Num. 10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

CONSTITUTIO APOSTOLICA

SINARUM

HIERARCHIA EPISCOPALIS IN SINIS INSTITUITUR

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quotidie Nos, universo christiano orbi, licet immerito, praepositi, suprema ex hac Petri cathedra tamquam e specula dominicum agrum circumspicientes et in dissitas potissimum gentes evangelicae adhuc ignaras veritatis mentis Nostrae oculos concupiscenti animo convertentes, humillimas Patri Nostro, qui est in caelis, preces effundimus, ut Eius regnum toto terrarum orbe iuxta Christi praeceptum prolatetur stabiliusque constituatur. Quas quidem humillimas preces Nostras misericors Deus numquam non exaudire dignatur; neminem profecto latet et maximum Nobis solatium affert in hac temporum acerbitate quod non paucae et amplissimae regiones *albae sunt iam ad messem* (Ioan. IV, 35), in Asia Orientali, praesertim frequentissima incolarum regio Sinensis, ubi impensae Evangelii praeconum operae, indefessum cleri indigenae apostolicum studium, Deo auctore, largiter iam adiicitur.

Primum quidem catholica fides sub fine saeculi decimi tertii per cl. mem. Ioannem de Montecorvino et B. Odoricum a Portunaone in Sinas invecta est, ac magnopere per totum saeculum decimum quartum per Franciscalis familiae sodales disseminata. Postea vero cum christiana res penitus intercidisset, iterum exeunte saeculo decimo sexto feliciter

lateque diffusa est, sub sapienti ductu Alexandri Valignano, opera praesertim Michaëlis Ruggieri, Matthaei Ricci et aliorum Patrum Societatis Iesu, quibus dein adsciti sunt e Franciscali et Dominiciana familia Patres, nec non ex ordine Eremitarum S. Augustini, e Congregatione Missionis et e Parisiensi Societate Missionum ad Exteras Gentes sodales.

Hisce autem temporibus catholicum nomen maximum habuit incrementum post Apostolicae Delegationis institutionem, a fel. rec. Pio Papa Undecimo, Decessore Nostro, apostolicis litteris die nona Augusti mensis, anno Domini millesimo nongentesimo vicesimo secundo datis, feliciter peractam, post Plenarium et a praedicato illic Evangelio Primum Concilium, anno millesimo nongentesimo vicesimo quarto in Sciamhævensi (*Shanghai*) urbe sollemniter celebratum, post plurium locorum Ordinariorum ex ipsa sinensi gente ortorum electionem, valide inde adiuvantibus recentioribus missionalibus Congregationibus et Institutis, adeo ut impraesentiarum centum triginta septem habeantur ecclesiasticae circumscriptiones; quarum novem et nonaginta ad Vicariatus Apostolici gradum evectae, ceterae in Apostolicas Praefecturas constitutae sunt. Ex iisdem autem viginti octo nunc a Praelatis e Clero indigena assumptis reguntur, quorum unus et viginti, charactere episcopali ornati, Apostolicis Vicariatibus praesunt; porro plus quam tricies centena millia hominum adnumerantur sacro baptismate ablutorum et septies circiter centena millia cathecumenorum; quinque autem fere millia exsistunt sacrorum operariorum, quorum duo circiter millia ex ipsa sinensi gente; qui omnes sollerti adiuvantur opera mille ducentorum sexaginta duorum religiosorum sodalium et sex millium centum triginta trium religiosarum mulierum.

In singulis Vicariatibus Apostolicis et in plerisque Praefecturis minus seminarium habetur pro puerorum institutione in spem Ecclesiae succrescentium, qui dein sacris imbuuntur disciplinis in maioribus seminariis, quorum duodecim exstant canonice erecta regionalia, quinque vero quae vocantur intermissionalia.

Unum autem ex Sinensibus Ordinariis, venerabilem Fratrem Thomam Tienchensin[1] Episcopum titularem Ruspensem et Vicarium Apostolicum de *Tsingtao* in Sacrum S. R. E. Cardinalium Collegium nuper cooptavimus.

Auspicatissimis itaque hisce catholici nominis incrementis permoti, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Con-

[1] *Anglice*: Tien Ken-hsin.

gregationi de Propaganda Fide praepositorum consilio, lubenti animo supplices praefati dilecti Filii Nostri Thomae S. R. E. Cardinalis Tienchensin Nobis oblatas preces excipientes, opportunum rati advenisse tempus, quo firmiori modo et ordine christifidelium cura, regimen et disciplina in immenso Sinensi territorio constituatur, episcopalem hierarchiam in Sinis, sicuti in ceteris catholici orbis nationibus, instituere statuimus.

Suppleto igitur, quatenus opus sit, quorum intersit, vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, Sancti Divini Spiritus effusis precibus lumine invocato, atque Beatissimae Virginis, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, nec non Beatorum Martyrum, qui generoso animo et effuso sanguine Christum Sinensibus annuntiarunt, certa scientia, omnibus mature perpensis, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, ad maiorem Dei gloriam et catholicae fidei incrementum, harum Litterarum tenore, episcopalem in Sinis hierarchiam prout sequitur erigimus et constituimus.

In primis sequentes viginti provincias ecclesiasticas erigimus, et certam pro unaquaque earum sedem metropolitanam constituimus atque singulis metropolitanis Ecclesiis suffraganeas dioeceses assignamus, id est: I) in provincia Momcuvana (*Mongolia*) sedes Soeiiüenensis (de *Suiyüan*) erit metropolitana; dioeceses Nimsciiana (de *Ninghsia*), Sivanzeana (de *Siwantze*), Zinimensis (de *Tsining*) erunt suffraganeae; II) in provincia Manceuvensi (*Manciuria*) sedes Fomtienensis (de *Fengtien* seu *Mukden*) erit metropolitana; dioeceses Chilinensis (de *Kirin*), Fuscioenensis (de *Fushun*), Sepimchiævensis (de *Szepingkai*), Ienchivensis (de *Yenki*), Geholensis (de *Jehol*) erunt suffraganae; III) in provincia Hopeana (*Hopeh*) sedes Pechimensis (de *Peking*) erit metropolitana, dioeceses vero Ngancuovensis (de *Ankwo*), Ciaoscienensis (de *Chaohsien*), Scienscienensis (de *Sienhsien*), Cemtimensis (de *Chengting*), Paotimensis (de *Paoting*), Scioenteana (de *Shunteh*), Siüenhoavensis (de *Süanhwa*), Tienzinensis (de *Tientsin*), Iomnienina (de *Yungnien*), Iompimensis (de *Yungping*) erunt suffraganae; IV) in provincia Sciantomensi (*Shantung*) sedes Zinanensis (de *Tsinan*) erit metropolitana et dioeceses Ientævensis (de *Yentai* seu *Chefoo*), Ceuzüenensis (de *Chowtsun*), Iceuvensis (de *Ichow*), Zaoceuvensis (de *Tsaochow*), Zimtaovensis (de *Tsingtao*), Iamcuvensis (de *Yangku*), Ienceuvensis (de *Yenchow*), erunt suffraganeae; V) in provincia Sciansiana (*Shansi*) sedes Tæiüenensis (de *Taiyüan*) erit metropolitana; dioeceses vero Feniamensis (de *Fenyang*), Lunganensis (de *Luan*), Scioceuvensis (de *Shohchow*), Tatomensis (de *Tatung*), Iüzeana (de *Yütze*) erunt suffraganeae; VI) in pro-

vincia Scensiana (*Shensi*) sedes Singanensis (de *Sian*) erit metropolitana, dioeceses autem Fomsiamensis (de *Fengsiang*), Hanciomensis (de *Hanchung*), Saniüenensis (de *Sanyüan*), Ienngganensis (de *Yenan*) erunt suffraganeae; VII) in provincia Cansuana (*Kansu*) sedes Lanceuvensis (de *Lanchow*) erit metropolitana, cui dioecesis Zinceuvensis (de *Tsinchow*) erit suffraganea; VIII) in provincia Chiamsuana (*Kiangsu*) sedes Nanchimensis (de *Nanking*) erit metropolitana, eique suffraganeae erunt dioeceses Hæmenensis (de *Haimen*), Sciamhævensis (de *Shanghai*) et Siüceuvensis (de *Süchow*); IX) in provincia Nganhoeivensi (*Anhwei*) sedes Nganchimensis (de *Anking*) erit metropolitana, et dioeceses Pampuvensis (de *Pengpu*) et Uhuvensis (de *Wuhu*) erunt suffraganeae; X) in provincia Honanensi (*Honan*) sedes Chæfomensis (de *Kaifeng*) erit metropolitana, cui dioeceses Cemceuvensis (de *Chengchow*), Ciumatienensis (de *Chumatien*), Coeitevensis (de *Kweiteh*), Loiamensis (de *Loyang*), Naniamensis (de *Nanyang*), Siniamensis (de *Sinyang*) et Ueihoeivensis (de *Weihwei*) erunt suffraganeae; XI) in provincia Secioanensi (*Szechwan*) sedes Ciomchimensis (de *Chungking*) erit metropolitana, cui suffraganeae erunt dioeceses Cemtuana (de *Chengtu*), Chiatimensis (de *Kiating*), Nimiüenensis (de *Ningyüan*), Scioenchimensis (de *Shunking*), Siüfuana (de *Suifu*), Camtimensis (de *Kangting* seu *Tatsienlu*) et Uanscienensis (de *Wanhsien*); XII) in provincia Hupeana (*Hupeh*) sedes Hancheuvensis (de *Hankow*) erit metropolitana, dioeceses vero Haniamensis (de *Hanyang*), Iciamensis (de *Ichang*), Chiceuvensis (de *Kichow*), Laohocheuvensis (de *Laohokow*), Scenanensis (de *Shihnan*), et Uciamensis (de *Wuchang*) erunt suffraganeae; XIII) in provincia Hunanensi (*Hunan*) sedes Ciamsciavensis (de *Changsha*) erit metropolitana, eique erunt suffraganeae Ciamteana (de *Changteh*), Hemceuvensis (de *Hengchow*) et Iüenlimensis (de *Yüanling*) dioeceses; XIV) in provincia Chiamsiana (*Kiangsi*) sedes Nanciamensis (de *Nanchang*) erit metropolitana, cui suffraganeae erunt dioeceses Canceuvensis (de *Kanchow*), Chinganensis (de *Kian*), Nancemensis (de *Nancheng*) et Iüchiamensis (de *Yükiang*); XV) in provincia Cechiamensi (*Chekiang*) sedes Hamceuvensis (de *Hangchow*) erit metropolitana, cui suffraganeae erunt dioeceses Nimpuovensis (de *Ningpo*) et Tæceuvensis (de *Taichow*); XVI) in provincia Fuchienensi (*Fukien*) sedes Fuceuvensis (de *Foochow*) erit metropolitana et dioeceses Sciiamenensis (de *Hsiamen* seu *Amoy*) ac Funimensis (de *Funing*) erunt ei suffraganeae; XVII) in provincia Coamtomensi (*Kwangtung*) sedes Coamceuvensis (de *Kwangchow* seu *Canton*) erit metropolitana, cui suffraganeae erunt Sciiamchiamensis (de *Hsiangkiang* seu *Hongkong*), Chiaïmensis (de *Kiaying* seu *Kaying*), Chiammenensis (de *Kiang-*

men seu *Kongmoon*), Pehævensis (de *Pehai* seu *Pakhoi*), Sciaoceuvensis (de *Shaochow* seu *Shiuchow*), et Scianteuvensis (de *Shantow* seu *Swatow*) dioeceses; XVIII) in provincia Coamsiana (*Kwangsi*) sedes Nannimensis (de *Nanning*) erit metropolitana et illi suffraganea erit dioecesis Uceuvensis (de *Wuchow*); XIX) in provincia Coeiceuvensi (*Kweichow*) sedes Coeiiamensis (de *Kweyang*) erit metropolitana, cui Nganlomensis (de *Anlung* seu *Lanlung*) dioecesis erit suffraganea; XX) in provincia tandem Iünnanensi (*Yünnan*) sedes metropolitana erit Coenmimensis (de *Kungming* seu *Yünnan*), cui suffraganea dabitur sedes Taliana (de *Tali*).

Quibus viginti, quas memoravimus, ecclesiasticis provinciis una cum suis metropolitanis et cathedralibus Ecclesiis uti supra erectis et constitutis, Archiepiscopi seu Episcopi sedem in locis, a quibus unaquaeque archidioecesis vel dioecesis nomen mutuatur, figimus et constituimus; Antistitis vero cathedram in ecclesia, quae hucusque princeps habebatur in Vicariatibus Apostolicis ad archidioecesis seu dioecesis gradum et dignitatem nunc evectis.

Singulis autem novarum harum Archidioecesium seu Dioecesium pro tempore Antistitibus omnia concedimus iura et privilegia, honores, insignia et favores, quibus ceteri per orbem Metropolitae seu Episcopi iure communi fruuntur et gaudent; itemque omnia Antistitibus ipsis iniungimus onera et obligationes, quibus ceteri Antistites adstringuntur; Archiepiscopis vero facultatem peculiarem tribuimus Crucem ante se deferendi et sacro Pallio utendi, postquam tamen hoc in sacro Consistorio ab Apostolica Sede de more postulatum et obtentum fuerit.

Cum porro locorum et temporis huius adiuncta haud permittant quominus in novis istis dioecesibus canonicorum capitula instituantur, indulgemus ut pro canonicis consultores dioecesani ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur.

Quod vero ad earumdem dioecesium regimen et administrationem attinet; ad Vicarii Capitularis, sede vacante, electionem; ad clericorum et fidelium iura et onera; aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones decernunt.

Episcopalem insuper uniuscuiusque dioecesis mensam constituent reditus iam ibi exsistentes et fidelium oblationes quae ad hunc finem colligentur.

Volentes insuper Nos quas uti supra constitutas Sedes idoneis providere Pastoribus, venerabiles Fratres dignissimos Praesules, qui usque nunc in sibi creditis Vicariatibus Apostolicis tam sedulam catholicae religioni provehendae curam contulerunt, Archiepiscopos vel Epi-

scopos suae cuiusque Sedis renunciamus et constituimus, atque propterea illos a vinculo absolvimus episcopalium Ecclesiarum, quarum titulos una cum Vicariatu hucusque tenuerunt, nec non earumdem novarum Ecclesiarum sibi commissarum curam, regimen et administrationem tum in spiritualibus tum in temporalibus plenarie committimus una cum omnibus iuribus et privilegiis, oneribus et obligationibus suo pastorali muneri inhaerentibus.

De apostolicae igitur potestatis Nostrae plenitudine :

In Provincia Momcuvana :

V. Fr. Ludovicum Morel a titulari Ecclesia Araxensi ad metropolitanam Ecclesiam Soeiiüenensem transferimus ;

V. Fr. Leonem Desmedt a titulari Ecclesia Adraena ad cathedralem Ecclesiam Sivanzeanam ;

V. Fr. Ioseph Fanhemngan [2] a titulari Ecclesia Paphiensi ad cathedralem Ecclesiam Zinimensem ;

V. Fr. Carolum van Melckebeke a titulari Ecclesia Sufetana ad cathedralem Ecclesiam Nimsciianam.

In Provincia Manceuvensi :

V. Fr. Ioannem Mariam Blois a titulari Ecclesia Lambaesitana ad metropolitanam Ecclesiam Fomtienensem ;

V. Fr. Augustum Gaspais a titulari Ecclesia Canopitana ad cathedralem Ecclesiam Chilinensem ;

V. Fr. Aloisium Janssens a titulari Ecclesia Faustinopolitana ad cathedralem Ecclesiam Geholensem ;

V. Fr. Aloisium Lapierre a titulari Ecclesia Cardicensi ad cathedralem Ecclesiam Sepimchiævensem ;

V. Fr. Theodorum Breher a titulari Ecclesia Hieritana ad cathedralem Ecclesiam Ienchivensem ;

V. Fr. Franciscum Aloisium Lane a titulari Ecclesia Hypaepena ad cathedralem Ecclesiam Fuscioenensem ;

In Provincia Hopeana :

V. Fr. Ioannem de Vienne a titulari Ecclesia Abrittena ad cathedralem Ecclesiam Tienzinensem ;

V. Fr. Eugenium Lebouille a titulari Ecclesia Conanensi ad cathedralem Ecclesiam Iompimensem ;

[2] *Anglice* : Fang Heng-an.

V. Fr. Ioseph Ceuzisce [3] a titulari Ecclesia Cratiensi ad cathedralem Ecclesiam Paotimensem;

V. Fr. Ioannem Ciampité [4] a titulari Ecclesia Antipyrgensi ad cathedralem Ecclesiam Ciaoscienensem;

V. Fr. Ioseph Zoeisceusiün [5] a titulari Ecclesia Tanaitana ad cathedralem Ecclesiam Iomnieninam;

V. Fr. Ioseph Ciamgioenpuo [6] a titulari Ecclesia Tadamatensi ad cathedralem Ecclesiam Siüenhoavensem;

V. Fr. Ioannem Baptistam Uamzemi [7] a titulari Ecclesia Lamiana ad cathedralem Ecclesiam Ngancuovensem;

V. Fr. Franciscum Xaverium Ciaocenscem [8] a titulari Ecclesia Bisicensi ad cathedralem Ecclesiam Scienscienensem;

V. Fr. Iob Cenchimim [9] a titulari Ecclesia Pertensi ad cathedralem Ecclesiam Cemtimensem;

V. Fr. Ignatium Krause a titulari Ecclesia Bindaea ad cathedralem Ecclesiam Scioenteanam:

In Provincia Sciantomensi:

V. Fr. Cyrillum Rodulphum Jarre a titulari Ecclesia episcopali Metropolitana in Asia ad metropolitanam Ecclesiam Zinanensem;

V. Fr. Thomam S. R. E. Cardinalem Tienchensin a titulari Ecclesia Ruspensi ad cathedralem Ecclesiam Zimtaovensem;

V. Fr. Franciscum Hoowaarts a titulari Ecclesia Ucrensi ad cathedralem Ecclesiam Zaoceuvensem;

V. Fr. Theodorum Schu a titulari Ecclesia Trapezopolitana ad cathedralem Ecclesiam Ienceuvensem;

V. Fr. Henricum Ambrosium Pinger a titulari Ecclesia Capitoliensi ad cathedralem Ecclesiam Ceuzüenensem;

V. Fr. Carolum Weber a titulari Ecclesia Daldiana ad cathedralem Ecclesiam Iceuvensem;

V. Fr. Lodovicum Prosperum Durand a titulari Ecclesia Sebeliensi ad cathedralem Ecclesiam Ientævensem;

V. Fr. Thomam Nieuhoeichim [10] a titulari Ecclesia Serteitana ad cathedralem Ecclesiam Iamcuvensem;

[3] *Anglice*: Chou Chi-shih.
[4] *Anglice*: Chang Pi-te, *idem subscribit*: Tchang
[5] *Anglice*: Tsui Shou-hsün, *idem subscribit*, Ts'oei.
[6] *Anglice*: Chang Jun-po, *idem subscribit*: Tchang.
[7] *Anglice*: Wang Tseng-yi.
[8] *Anglice*: Chao Chen-sheng, *idem subscribit*: Tchao.
[9] *Anglice*: Chen Chi-ming, *idem subscribit*: Tchenn.
[10] *Anglice*: Niu Hui-ching.

In Provincia Sciansiana :

V. Fr. Dominicum Lucam Capozi a titulari Ecclesia Attalensi in Pamphylia ad metropolitanam Ecclesiam Tæiüenensem ;

V. Fr. Franciscum Lieuchinuen [11] a titulari Ecclesia Lampsacena ad cathedralem Ecclesiam Feniamensem ;

V. Fr. Franciscum Joosten a titulari Ecclesia Germanicopolitana ad cathedralem Ecclesiam Tatomensem ;

V. Fr. Edgarium Antonium Haering a titulari Ecclesia Antedonensi ad cathedralem Ecclesiam Scioceuvensem ;

V. Fr. Hermenegildum Focaccia a titulari Ecclesia Antiphrensi ad cathedralem Ecclesiam Iüzeanam ;

V. Fr. Franciscum Gerardum Constantem Kramer a titulari Ecclesia Europensi ad cathedralem Ecclesiam Lunganensem ;

In Provincia Scensiana :

V. Fr. Pacificum Iulium Vanni a titulari Ecclesia Zaparena ad metropolitanam Ecclesiam Singanensem ;

V. Fr. Caelestinum Ybañez y Aparicio a titulari Ecclesia Bagena ad cathedralem Ecclesiam Ienngananensem ;

V. Fr. Marium Civelli a titulari Ecclesia Tabborensi ad cathedralem Ecclesiam Hanciomensem ;

V. Fr. Philippum Silvestrum Uamtaonan [12] a titulari Ecclesia Athribitana ad cathedralem Ecclesiam Fomsiamensem ;

V. Fr. Ferdinandum Fulgentium Pasini a titulari Ecclesia Bybliensi ad cathedralem Ecclesiam Saniüenensem ;

In Provincia Cansuana :

V. Fr. Theodorum Buddenbrock a titulari Ecclesia Issensi ad metropolitanam Ecclesiam Lanceuvensem ;

In Provincia Chiamsuana :

V. Fr. Paulum Iüpin [13] a titulari Ecclesia Sozusena ad metropolitanam Ecclesiam Nanchimensem ;

V. Fr. Simonem Ciuchæmin [14] a titulari Ecclesia Lesvitana ad cathedralem Ecclesiam Hæmenensem ;

[11] *Anglice* : Liu Chin-wen, *idem subscribit* : Lieou.
[12] *Anglice* : Wang Tao-nan.
[13] *Anglice* : Yü Pin.
[14] *Anglice* : Chu Kai-min, *idem subscribit* : Tsu.

V. Fr. Augustum Haouisée a titulari Ecclesia Cercinitana ad cathedralem Ecclesiam Sciamhævensem;

V. Fr. Philippum Côté a titulari Ecclesia Polystyliensi ad cathedralem Ecclesiam Siüceuvensem;

In Provincia Nganhoeivensi:

V. Fr. Fridericum Melendro a titulari Ecclesia Remesianensi ad metropolitanam Ecclesiam Nganchimensem;

V. Fr. Zenonem Arámburu a titulari Ecclesia Eressiensi ad cathedralem Ecclesiam Uhuvensem;

V. Fr. Cyprianum Cassini a titulari Ecclesia Drivastensi ad cathedralem Ecclesiam Pampuvensem;

In Provincia Honanensi:

V. Fr. Assuerum Theofanum Bassi a titulari Ecclesia Tabena ad cathedralem Ecclesiam Loiamensem;

V. Fr. Franciscum Xaverium Ochoa a titulari Ecclesia Chusirensi ad cathedralem Ecclesiam Coeitevensem;

V. Fr. Petrum Massa a titulari Ecclesia Citharizena ad cathedralem Ecclesiam Naniamensem;

V. Fr. Vitum Ciamzohoan [15] a titulari Ecclesia Egugensi ad cathedralem Ecclesiam Siniamensem;

V. Fr. Ioseph Iüencoce [16] a titulari Ecclesia Calydoniensi ad cathedralem Ecclesiam Ciumatienensem;

In Provincia Secioanensi:

V. Fr. Aloisium Gabrielem Xaverium Jantzen a titulari Ecclesia Tremithusia ad metropolitanam Ecclesiam Ciomchimensem;

V. Fr. Iacobum Victorem Rouchouse a titulari Ecclesia Aegeaensi ad cathedralem Ecclesiam Cemtuanam;

V. Fr. Petrum Silvanum Valentin a titulari Ecclesia Zeugmatensi in Syria ad cathedralem Ecclesiam Camtimensem;

V. Fr. Stanislaum Baudry a titulari Ecclesia Isauropolitana ad cathedralem Ecclesiam Nimiüenensem;

V. Fr. Franciscum Uamcepu [17] a titulari Ecclesia Sindensi ad cathedralem Ecclesiam Uamscienensem:

[15] *Anglice*: Chang Tso-huan.

[16] *Anglice*: Yüan Ko-chih, *idem subscribit*: Yuen.

[17] *Anglice*: Wang Tse-pu, *idem subscribit*: Ouang ts'ee p'ou.

V. Fr. Paulum Uamuencem [18] a titulari Ecclesia Olenensi ad cathedralem Ecclesiam Scioenchimensem;

V. Fr. Renatum Desideratum Romanum Boisguérin a titulari Ecclesia Celenderitana ad cathedralem Ecclesiam Siüfuanam;

In Provincia Hupeana:

V. Fr. Eduardum Galvin a titulari Ecclesia Myrinensi ad cathedralem Ecclesiam Haniamensem;

V. Fr. Natalem Gubbels a titulari Ecclesia Attudensi ad cathedralem Ecclesiam Iciamensem;

V. Fr. Alfonsum M. Conradum Ferroni a titulari Ecclesia Aspendiensi ad cathedralem Ecclesiam Laohocheuvensem;

V. Fr. Rembertum Kowalski a titulari Ecclesia Ipsensi ad cathedralem Ecclesiam Uciamensem:

In Provincia Hunanensi:

V. Fr. Secundinum Petronium Lacchio a titulari Ecclesia Praenetiensi ad metropolitanam Ecclesiam Ciamsciavensem;

V. Fr. Raphaëlem Angelum Palazzi a titulari Ecclesia Narensi ad cathedralem Ecclesiam Hemceuvensem;

V. Fr. Gutbertum Martinum O'Gara a titulari Ecclesia Elidensi ad cathedralem Ecclesiam Iüenlimensem;

V. Fr. Gerardum Herrero Garrote a titulari Ecclesia Zorolensi ad cathedralem Ecclesiam Ciamteanam;

In Provincia Chiamsiana:

V. Fr. Ioannem O'Shea a titulari Ecclesia Midilensi ad cathedralem Ecclesiam Canceuvensem;

V. Fr. Caietanum Mignani a titulari Ecclesia Cassandrensi ad cathedralem Ecclesiam Chinganensem;

V. Fr. Patritium Cleary a titulari Ecclesia Amathusia in Cypro ad cathedralem Ecclesiam Nancemensem;

V. Fr. Carolum Gulielmum Quinn a titulari Ecclesia Halicarnassensi ad cathedralem Ecclesiam Iüchiamensem;

In Provincia Cechiamensi:

V. Fr. Ioannem Ioseph Georgium Deymier a titulari Ecclesia Diospolitana in Thracia ad metropolitanam Ecclesiam Hamceuvensem;

[18] *Anglice*: Wang Wen-cheng, *idem subscribit*: Ouang Ouen tchen.

V. Fr. Ioseph Hugioscian [19] a titulari Ecclesia Theodosiopolitana in Armenia ad cathedralem Ecclesiam Tæceuvensem;

V. Fr. Andream Ioannem Defebvre a titulari Ecclesia Gibbensi ad cathedralem Ecclesiam Nimpuovensem;

In Provincia Fuchienensi:

V. Fr. Emmanuelem Prat a titulari Ecclesia Mactaritana ad cathedralem Ecclesiam Sciiamenensem;

V. Fr. Theodorum Labrador a titulari Ecclesia Fussalensi ad cathedralem Ecclesiam Funimensem:

In Provincia Coamtomensi:

V. Fr. Antonium Petrum Ioannem Fourquet a titulari Ecclesia Themisonensi ad metropolitanam Ecclesiam Coamceuvensem;

V. Fr. Henricum Valtorta a titulari Ecclesia Leriensi ad cathedralem Ecclesiam Sciiamchiamensem;

V. Fr. Gustavum Deswazières a titulari Ecclesia Maximianensi ad cathedralem Ecclesiam Pehævensem;

V. Fr. Ignatium Canazei a titulari Ecclesia Carystensi ad cathedralem Ecclesiam Sciaoceuvensem;

V. Fr. Carolum Vogel a titulari Ecclesia Parlaitana ad cathedralem Ecclesiam Scianteuvensem;

V. Fr. Franciscum Xaverium Ford a titulari Ecclesia Etennensi ad cathedralem Ecclesiam Chiaïmensem;

V. Fr. Adulphum Ioannem Paschang a titulari Ecclesia Sasimensi ad cathedralem Ecclesiam Chiammenensem;

In Provincia Coamsiana:

V. Fr. Iustinum Paulinum Albouy a titulari Ecclesia Cidyessensi ad metropolitanam Ecclesiam Nannimensem;

V. Fr. Fridericum Antonium Donaghy a titulari Ecclesia Seteensi ad cathedralem Ecclesiam Uceuvensem;

In Provincia Coeiceuvensi:

V. Fr. Ioannem Larrart a titulari Ecclesia Aulonitana ad metropolitanam Ecclesiam Coeiiamensem;

V. Fr. Alexandrum Carlo a titulari Ecclesia Hadrianopolitana in Honoriade ad cathedralem Ecclesiam Nganlomensem;

[19] *Anglice*: Hu Jo-shan, *idem subscribit*: Hou.

In Provincia Iünnanensi :

V. Fr. Alexandrum Derouineau a titulari Ecclesia Bidensi ad metropolitanam Ecclesiam Coenmimensem.

Sedibus vero Pechimensi, Zinceuvensi, Chæfomensi, Cemceuvensi, Ueihoeivensi, Chiatimensi, Hancheuvensi, Chiceuvensi, Scenanensi, Nanciamensi, et Fuceuvensi, quae, et ipsae ex Vicariatibus Apostolicis ad archidioecesis vel dioecesis gradum et dignitatem evectae, suis impraesentiarum Pastoribus destitutae sunt, per alias Apostolicas Litteras quam primum providebimus.

Volumus insuper ut omnes Vicarii Apostolici ad metropolitanas vel cathedrales Ecclesias uti supra translati, antequam archidioecesis vel dioecesis sibi commissae canonicam capiant possessionem, ad iuris tramitem in manibus alicuius quem maluerint catholici Episcopi, gratiam et communionem Sedis Apostolicae habentis, fidei catholicae professionem et praescriptum fidelitatis iuramentum iuxta statutas formulas emittere, harumque exemplaria, sui dictique Antistitis subscriptione ac sigillo munita ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide quantocius transmittere omnino teneantur.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta exsecutioni mandanda venerabilem Fratrem Marium Zanin, Archiepiscopum titularem Trajanopolitanum in Rhodope et in Sinis Delegatum Apostolicum, deputamus eidemque necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eique onus imponimus ad praefatam Congregationem de Propaganda Fide actorum omnium peractae exsecutionis exemplar quam primum fieri poterit transmittendi.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit vel qui sua interesse praesumant auditi non fuerint ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari vel in controversiam vocari posse; sed eas tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenos et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse volumus et decernimus.

Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, etiam impres-

sis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus adhibeatur fides, quae hisce praesentibus tribueretur, si ipsaemet exibitae vel ostensae forent. Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis. Nemini autem quae hisce Litteris Nostris evectionis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, electionis, mandati, decreti, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae statuta sunt, infringere vel eis contraire liceat. Si quis vero ausu temerario hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo sexto, die undecima aprilis mensis, in festo S. Leonis Magni, Pontificatus Nostri anno octavo.

Pro S. R. E. Cancellario

I. Card. GRANITO DI BELMONTE
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praef.

V. Bianchi Cagliesi
Cancellariae Apostolicae Regens.

† A. Carinci, Arch. Seleuc., *Decanus Collegii Proton. Apost.*
C. Respighi, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXI, n. 21 – Al. Trussardi.

LITTERAE APOSTOLICAE

INTERNUNTIATURA APOSTOLICA IN SINIS ERIGITUR

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Permultas gravesque inter curas, quas Romani Pontifices pro Christifidelium bono suscipiunt, in eam impensius incumbunt, ut apud Nationum Gubernia Apostolicae constituantur Legationes, quae et Sanctae Sedis et ipsarum Nationum mutuis rationibus consulant. Quapropter, cum publicae necessitudines, quibus Apostolica haec Sedes et Sinensis Respublica inter se continentur, postulent ut ad commune fovendum Catholicae Ecclesiae Nationisque Sinensis

bonum propria Legatio Apostolica aptius consulere queat, Nobis opportunum visum est consilium in Sinensi Republica, ab Apostolica hac Sede valde remota, novam Legationem Apostolicam constituere. Rebus propterea omnibus attento seduloque studio perpensis, motu proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostris deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, presentium Litterarum tenore, *Sinensem Legationem* sive *Internuntiaturam Apostolicam* erigimus et constituimus, eidemque Internuntiaturae sic per Nos erectae omnia et singula deferimus iura, privilegia, honores, praerogativas, indulta, quae huiusmodi Legationum propria sunt. Haec statuimus, pro certo habentes tale voluntatis Nostrae consilium publicis rationibus inter Sanctam Sedem et Sinensem Rempublicam in commune bonum profuturum, mutuamque ad fovendam religiosae civilisque auctoritatis concordiam summopere collaturum, decernentes praesentes Litteras firmas, validas, atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, ipsique Internuntiaturae per Nos erectae in Sinensi Republica nunc et in posterum plenissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam, secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis quibuslibet nihil obstantibus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VI mensis Iulii, anno MCMXXXXVI, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. XII

EPISTULAE

I

AD EXCMUM P. D. HUMBERTUM RAVETTA, EPISCOPUM SENOGALLIENSEM: OB SACRA SOLLEMNIA, CENTESIMO VERTENTE ANNO AB ELECTIONE PII IX AD SUPREMUM PONTIFICATUM CELEBRANDA.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Centesimo vertente anno, ex quo Decessor Noster fel. record. Pius IX ad supremum Pontificatum evectus est, nobilissima tua Senogalliensis sedes ad revocandam tanti civis ac munificentissimi benefactoris memoriam publicas indixit grati animi significationes atque celebritates, quae proxime per Sacrum Pontificale in cathedrali templo peragendum

culmen fauste excipient. Quum autem insignis ille catholici gregis Moderator pro veritate et iustitia invicto semper animo certaverit et virtutum suarum splendore rerumque gestarum amplitudine Apostolicam hanc Sedem tantopere illustraverit, Nos libenti sane animo consilia atque incepta eiusmodi merita laude comprobavimus et secundis fervidisque votis prosequuti sumus. Nunc vero, ut proxima sacri eventus celebratio uberiores salutis fructus afferre queat, tibi ultro, Venerabilis Frater, potestatem tribuimus, ut, die constituta, post Sacrum pontificali ritu peractum, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, usitatis Ecclesiae condicionibus lucrandam. Caelestium interea donorum nuntia et conciliatrix, peculiarisque Nostri amoris testis sit Apostolica Benedictio, quam tibi, Venerabilis Frater, cunctoque clero ac populo tuae vigilantiae concredito amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XIII mensis Iunii, anno MDCCCCXXXXVI, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. XII

II

AD EGREGIUM VIRUM CAROLUM FLORY, PRAESIDEM COETUS CONVENTIBUS CATHOLICORUM « SEMAINES SOCIALES » IN GALLIA APPARANDIS.

PIUS PP. XII

C'est un geste bien touchant, que vous avez filialement accompli, lors de votre dernier voyage à Rome, en déposant entre Nos mains le compte-rendu de la Semaine Sociale de Toulouse. L'œuvre que vous repreniez, juste au lendemain de la guerre, n'allait pas sans difficultés ; mais Nous connaissions le zèle et la compétence des catholiques sociaux réunis dans la métropole Languedocienne, autour du courageux Prélat, que Nous eûmes la consolation d'élever à la dignité Cardinalice, et Nous constatons aujourd'hui, en feuilletant cet important recueil de vos travaux toulousains, que ne furent pas vains, bien au contraire, les espoirs que Nous mîmes en vous et en vos collègues, qu'il Nous plaît de féliciter et de bénir à nouveau.

Nous voyons dans les travaux de vos nouvelles assises, qui se tiendront, cette fois, dans la capitale Alsacienne, comme le complément et le prolongement de la Semaine Sociale de Toulouse, dans un cadre et une atmosphère, où puissent s'accomplir les justes réformes sociales et

s'épanouir les institutions postulées par un plus grand besoin de vraie liberté.

Vous étudierez donc à cet effet les divers problèmes de la communauté nationale, non pas entendue, comme l'ont voulu certains philosophes d'inspiration positiviste et anti-intellectualiste, dans le sens d'une collectivité, où les impulsions instinctives et les passions grégaires obscurcissent les caractères rationnels, juridiques et moraux de toute vraie société, mais uniquement pour mieux faire ressortir tout ce qu'un pays — surtout quand il s'agit d'un pays comme la France et d'un peuple tel que la *nobilissima Gallorum gens* — comporte de légitimes diversités dans son unité nécessaire, de spontanéité aussi et de libre consentement, de don mutuel au sein de cette famille élargie et transcendante qu'est la patrie. Ce terme de communauté, ainsi compris, n'a-t-il pas d'ailleurs une saveur spécifiquement chrétienne, et l'Eglise primitive elle-même ne l'a-t-elle pas consacré? Comment enfin ne verrait-on pas dans l'Institution divinement fondée par N. S. Jésus-Christ un incomparable exemplaire, dont les sociétés d'ordre humain elles-mêmes ne trouveraient qu'avantage à s'inspirer? Rien d'étonnant à cela, l'Eglise étant le modèle de toute vie sociale précisément par le fait qu'elle a sauvé la véritable valeur de la personne humaine de la dégradation où l'avaient reléguée les philosophies et les mœurs païennes et que, dans cette même personne humaine, créée à l'image de Dieu, elle reconnait et défend la racine et la fin de toute vie sociale.

Vous ne sauriez trop dégager et affirmer ces grandes vérités, qui doivent présider à l'édification du corps social, alors que relèvent la tête des systèmes exacerbés jusqu'aux prétentions totalitaires en tous domaines, sans autre idéal qu'un égoïsme collectif et sans autre expression qu'un étatisme omnipotent, s'asservissant les individus comme des pions sur l'échiquier politique ou des numéros dans les calculs économiques. Il est inadmissible qu'un chrétien, fût-ce en vue de maintenir le conctact avec ceux qui sont dans l'erreur, se compromette le moins du monde avec l'erreur elle-même. Ce conctact ne manquera d'ailleurs pas de s'établir et de se maintenir entre les chrétiens qui usent loyalement et humblement des prérogatives de la vérité et les autres qui, loyalement et humblement aussi, cherchent la vérité.

Un esprit communautaire de bon aloi doit donc informer les membres de la collectivité nationale, comme il informe naturellement les membres de cette cellule-mère qu'est la famille. C'est à cette condition seulement qu'on y verra prospérer les grands principes de liberté, d'égalité et de fraternité, dont veulent se réclamer les démocraties modernes, mais qui,

sous peine des pires contrefaçons, doivent être entendus, cela va sans dire, comme les entendent le droit naturel, la loi évangélique et la tradition chrétienne, qui en sont à la fois — et eux seuls — les inspirateurs et interprètes authentiques.

Cette remarque s'applique, par exemple, au cas particulier qui vous intéresse en ce moment : la nationalisation des entreprises. Nos Prédécesseurs et Nous-même avons plus d'une fois touché le côté moral de cette mesure. Or, il est pourtant évident que, au lieu d'atténuer le caractère mécanique de la vie et du travail en commun, cette nationalisation, même quand elle est licite, risque plutôt de l'accentuer encore et que, par conséquent, le profit qu'elle apporte au bénéfice d'une vraie communauté, telle que vous l'entendez, est fort sujet à caution. Nous estimons que l'institution d'associations ou unités corporatives, dans toutes les branches de l'économie nationale, serait bien plus avantageuse à la fin que vous poursuivez, plus avantageuse en même temps au meilleur rendement des entreprises. En tout cas, cela vaut certainement partout où, jusqu'à présent, la concentration des entreprises et la disparition des petits producteurs autonomes ne jouaient qu'en faveur du capital et non de l'économie sociale. Aucun doute d'ailleurs que, dans les circonstances actuelles, la forme corporative de la vie sociale et spécialement de la vie économique favorise pratiquement la doctrine chrétienne concernant la personne, la communauté, le travail et la propriété privée.

Il n'est donc pas indifférent, aujourd'hui moins que jamais, d'inventorier les conditions d'une telle communauté nationale, vivante et forte, non exclusive, certes, ni niveleuse des légitimes autonomies, mais respectueuse de tous les droits et ouverte sur cette communauté plus vaste qu'est l'humanité.

Strasbourg, où la vie universitaire et catholique a toujours été en honneur, et dont la position géographique elle-même n'est pas sans accroître son heureuse influence jusque sur les pays et les peuples, que baignent les eaux du Rhin, Strasbourg se prêtera particulièrement bien à cet enseignement de lumière et de paix. Il n'est pas jusqu'à la haute flèche de sa fameuse cathédrale qui ne Nous paraisse, à cette occasion, comme le point de ralliement de tous les hommes de bonne volonté, pour l'élaboration d'une juste et pacifique communauté nationale et internationale.

La Semaine Sociale de Strasbourg, sous l'égide d'un Evêque, en qui revivent la fermeté de caractère et la bonté d'âme du vénéré et regretté Monseigneur Ruch, contribuera efficacement à remettre, à cet égard, de l'ordre dans les esprits et de la charité dans les cœurs. L'Alsace, terre

de bon sens et de solides vertus, méritait bien de voir ce monument de sagesse chrétienne s'élever de son sol généreux, où confluera, en l'occurrence, une pléiade de professeurs et de techniciens, d'hommes politiques et d'hommes d'œuvres, auxquels Nous envoyons de tout cœur, ainsi qu'à leurs nombreux et fervents disciples, et par dessus tout à la Commission des Semaines Sociales de France et aux membres de la Hiérarchie, qui ne ménageront pas sur un si important sujet leurs précieux conseils, comme gage de fécond travail et de surnaturel succès, la Bénédiction Apostolique.

Du Vatican, le 10 Juillet 1946.

PIUS PP. XII

III

AD EXCMUM P. D. CELSUM COSTANTINI, ARCHIEPISCOPUM TIT. THEODOSIOPOLITANUM IN ARCADIA, A SECRETIS SACRI CONSILII CHRISTIANO NOMINI PROPAGANDO, QUINA EPISCOPATUS LUSTRA FELICITER EXPLENTEM.

PIUS PP. XII

Perlibenter agnovimus te proxime quintum ac vicesimum ab inito episcopatu annum esse peracturum. Haec enim iucundi eventus faustitas opportunitatem Nobis exhibet benevolum erga te animum publice confirmandi laetitiamque tuam tuorumque auctoritate Nostra cumulandi. Notae sunt enim sollicitudines, quibus in ipso iuventutis flore animarum curae incubuisti, primo quidem Concordiae, deinde Aquileiae inter aestuantes belli fluctus, tum rursus in Concordiensi dioecesi Vicarii Generalis partes sustinendo. In comperto pariter est plura te scripta de arte sacra edidisse, doctrinae plena ac pietatis, tum ad tuendum decorem domus Dei, tum ad ipsam fidelium religionem, in locis praesertim sacrarum Missionum, efficaciter fovendam. Postquam vero ad honorem episcopalem viginti quinque abhinc annos evectus es, sive in Administratione Apostolica civitatis Fiume per annum, sive ultra decennium in Delegatione Apostolica Sinensi, sive demum in sacro isto Consilio de Propaganda Fide, cuius a secretis munus sollerter geris, ingenii animique tui thesauros atque ornamenta in animarum bonum profectumque, in Christi regnum amplificandum adsidue profundisti. Merito igitur, pro egregiis tuis erga Ecclesiam promeritis, de proxima faustitate tibi ex animo gratulamur, sacrique eventus celebrationem secundis ominibus

prosequuti, Deum impense precamur, ut novas tibi addere vires teque uberibus donis solaciisque ditare benigne velit. Horum interea caelestium munerum in auspicium inque peculiaris Nostrae caritatis pignus, Apostolicam Benedictionem tibi, Venerabilis Frater, tuisque adiutoribus nec non Pontificio Athenaeo Urbano de Propaganda Fide, cui sedulo moderaris, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XV mensis Iulii anno MDCCCCXXXXVI, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. XII

IV

AD EXCMUM P. D. LUCAM HERMENEGILDUM PASETTO, ARCHIEPISCOPUM TIT. ICONIENSEM, A SECRETIS SACRAE CONGREGATIONIS NEGOTIIS RELIGIOSORUM SODALIUM PRAEPOSITAE, QUINQUAGESIMUM SACERDOTII ANNUM ET VICESIMUM QUINTUM EPISCOPATUS FAUSTE CELEBRATURUM.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Quinquagesimum sacerdotii et vicesimum quintum episcopalis honoris tui natalem, quem, religiosorum sodalium tuorum circumdatus corona es celebraturus, non patitur a Nobis silentio praetermitti benevolentiae caritas, qua Nobis adstrictus es, non sinit bonae aestimationis iudicium, quo te tuaque magni facimus. Diuturno enim temporis spatio, praeclaris ingenii et eruditionis laudibus praeditus Apostolicae Sedi ita deservis, ut haud parva tibi colligas promerita.

Postquam diu Apostolici Praedicatoris munere functus es, in quo lucida divinarum rerum notitia et copia fandi enituisti, ad episcopalem dignitatem evectus, alacritate, prudentia, in agendis rebus dexteritate, conspicuus a Romana Curia tibi multa et difficilia commissa negotia, praesertim religiosis Institutis invisendis, persolvisti. Nunc autem, cum sis a secretis Sacri Consilii religiosorum sodalitatibus praepositi, sueto studio operam impendis, a qua eximiae Ecclesiae utilitates defluere et exoriri videntur. Tecum debitas agentes grates Deo, qui emensam tuae vitae semitam supernorum munerum largitate conspersit, uberiorem in posterum caelestem benignitatem deprecamur, ut acer corpore et mente laboribus vaces, virtutes excolas, rutilans sempiternae felicitatis sertum tibi praepares. Vota Nostra compleat Is qui ea animo Nostro suggessit.

Nobis demum nihil reliquum est, nisi ut tibi et iis, qui te tam faustas anniversarias memorias recolentem laeti circumstabunt, amanter in Domino benedicamus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die v Augusti anno MCMXXXXVI, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIONES

I

*Ad Excmum Virum Henricum De Nicola, Praesidem ad interim Reipublicae Italicae.**

Al più alto Magistrato dello Stato italiano, accompagnato dall'Onorevole e illustre Signor Presidente del Consiglio dei Ministri, Ministro Segretario di Stato per gli Affari Esteri, e dai Personaggi del suo Seguito, diamo con compiacimento il benvenuto in questa Nostra dimora.

In un periodo di transizione, così grave di avvenimenti, qual'è il presente, Vostra Eccellenza, per le sue eminenti qualità d'intelletto, di scienza giuridica e di dedizione al bene del Paese, è stata chiamata dalla fiducia dell'Assemblea Costituente ad un Ufficio che La mette al centro di profonde trasformazioni.

Una nuova era della storia europea e mondiale sta per sorgere.

Situata fra l'Oriente e l'Occidente, la Nazione italiana occupa, oggi più che mai, un posto, le cui crescenti responsabilità e i cui pericoli a niuno possono sfuggire; — un posto nel quale contrastanti concezioni politiche e sociali si trovano di fronte, senza che ad occhio umano sia dato di prevedere con certezza in quali forme e con quali mezzi esse conseguiranno una retta e salutifera soluzione.

Intanto il popolo, stretto da tormentose angustie, attende dall'opera dei suoi Reggitori di passare da un torbido e oscuro presente a un più tranquillo e luminoso avvenire.

Chi è consapevole della grandezza di questa impresa e sa al tempo stesso che « se il Signore non ha edificato la casa, invano si affaticano quelli che la edificano »,[1] eleva lo sguardo e il cuore al Datore di ogni bene e invoca il suo divino aiuto sul popolo italiano e su coloro che han-

* Die 31 Iulii mensis a. 1946.

[1] *Ps.* 126, 1.

no la missione di risollevarlo e di trarlo da uno stato di sofferenza e di abbattimento a nuova dignità e a rinnovato vigore, in una pace di verità e di giustizia: di quella verità, che libera da ogni errore di diritto e di fatto; di quella giustizia, che consiste nel *suum cuique tribuere*. Ma come potrebbero la verità e la giustizia pienamente trionfare là ove s'ignorasse la fonte suprema di ogni verità e di ogni giustizia e il nome stesso di Dio?

In questa opera di rinascita e di ricostruzione si richiedono alta vigilanza, saggia chiaroveggenza, costanza virile, imperturbabile risolutezza per discernere il vero e genuino dall'illusorio e fallace, le forze benefiche dalle energie distruggitrici, i mezzi di salute dal veleno inebriante, e per educare il popolo, cui tante dolorose delusioni potrebbero turbare la serenità del giudizio, a una sicura conoscenza di ciò che veramente serve al suo bene o che invece presto o tardi diviene sorgente di sventura e di danno.

Sulla Chiesa, madre e vetusta educatrice dei popoli, ricade in tali periodi storici, con la sua azione religiosa e morale, una parte importante, a cui essa si consacra con tanto maggior fervore, quanto più impellenti sono i bisogni del popolo.

Ma per l'adempimento di questa salutare attività è necessario che i rapporti fra i due Poteri assicurino alla Chiesa quella intera libertà di movimento e di sviluppo, che le deriva dalla volontà del suo divino Fondatore.

Noi abbiamo piena fiducia che il popolo italiano e i suoi Governanti saranno sempre consapevoli dei benefici, i quali provengono dalla riconosciuta permanenza in vigore dei Patti Lateranensi, e metteranno il loro onore nel dimostrare in terra romana e agli occhi di tutto il mondo che la « incorrupta fides » e la « dictorum conventorumque constantia et veritas », ereditate dalla sapienza dei loro avi, sono anche oggi e per tutti i tempi immutabili leggi.

Prendendo intima parte alle necessità e ai travagli, non meno che alle speranze e alle aspettazioni della Nazione italiana, così vicina al Nostro cuore, imploriamo per questo diletto popolo, e in particolar modo per Vostra Eccellenza e per quanti hanno l'ardua cura di condurlo per i sentieri della virtù, della onestà, della prosperità e dell'onore, l'assistenza e i lumi più abbondanti dell'Altissimo, dei quali sia auspicio la Benedizione Apostolica che a tutti con paterno affetto impartiamo.

II

*Ad Delegatos Supremi Consilii Populi Arabici Palestinae.**

Nous sommes heureux, avant tout, de recevoir une Commission, qui vient au nom d'un Peuple, dont Nous connaissons et apprécions le caractère généreux et l'attachement à certains principes, qui sont à la base de la Religion, et par là constituent une indispensable condition d'ordre social et de civilisation.

En outre, Nous ne pouvons manquer de considérer aussi la façon dont est composée cette Commission ici présente, qu'il Nous plaît de saluer comme un symbole de solidarité sociale et de cette pacifique communauté, qui, indépendamment de l'appartenance aux diverses familles ethniques, devrait avoir, pour ainsi dire, son siège précisément en Palestine, où Jésus, Prince de la paix, annonça et apporta la paix aux hommes de tous les temps et de toutes les nations.

Sans doute, la paix ne peut se réaliser que dans la vérité et dans la justice. Cela suppose le respect des droits d'autrui, de certaines positions et traditions acquises, spécialement dans le domaine religieux, comme d'ailleurs le strict accomplissement des devoirs et obligations, auxquels chaque groupe d'habitants est astreint.

Voilà pourquoi, après avoir d'ailleurs reçu, ces jours derniers encore, de nombreux appels et réclamations de diverses parties du monde, et pour divers motifs, il est superflu de vous dire que Nous réprouvons tout recours à la force et à la violence, d'où que ce soit, comme aussi Nous condamnâmes à plusieurs reprises, dans le passé, les persécutions qu'un fanatique antisémitisme déchaînait contre le peuple hébreu. Cette attitude de parfaite impartialité, Nous l'avons toujours observée dans les circonstances les plus variées, et Nous entendons Nous y conformer aussi à l'avenir.

Mais il est clair que cette impartialité, que Nous impose Notre Ministère Apostolique, qui Nous place au-dessus des conflits, dont la société humaine est agitée, en ce moment si difficile surtout, ne peut signifier indifférence. Aussi vous assurons-Nous que, dans la mesure où cela dépendra de Nous, et selon les possibilités, qui Nous seront offertes, Nous Nous emploierons pour que la justice et la paix en Palestine deviennent une bienfaisante réalité, créant par l'efficace coopération de tous les intéressés, un ordre, qui garantisse à chacune des parties présentement en conflit la sécurité de l'existence, en même temps que des

* Die 3 Augusti mensis a. 1946.

conditions physiques et morales de vie, sur lesquelles puisse s'établir normalement un état de bien-être matériel autant que culturel.

C'est dans ces sentiments que, en vous remerciant de tout cœur de la visite que vous avez bien voulu Nous faire, Nous vous exprimons Nos plus paternels souhaits, pour vous, pour vos familles, pour ceux qui vous sont chers, et pour votre Peuple tout entier.

III

Ad Excmum Virum Arthurum Maixner, novum Reipublicae Cecoslovachiae Legatum extra ordinem liberis cum mandatis, die 13 mensis Augusti a. 1946, Summo Pontifici Litteras publicas porrigentem.

Monsieur le Ministre,

Les Lettres de créance, par lesquelles Son Excellence Monsieur le Président de la République Tchécoslovaque Nous communique la nomination, en votre personne, d'un nouvel Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire auprès du Saint-Siège, mettent le point final à un passé douloureusement troublé et manifestent la volonté d'aboutir à un avenir meilleur et plus serein.

Les paroles que Votre Excellence vient de prononcer en cette occurrence solennelle attestent sa résolution d'apporter un concours efficace au maintien et au développement de relations normales et confiantes entre l'Eglise et l'Etat après les tragiques années de la plus horrible de toutes les guerres.

Dans le rétablissement de cette Légation, luisent pour les fidèles catholiques de votre Pays — Nous en avons la ferme assurance — l'espoir et la conviction d'avoir retrouvé un précieux soutien et un appui solide pour la sauvegarde de leurs droits et de leurs libertés religieuses.

Nul ne saurait saluer avec plus de satisfaction que Nous la réalisation de cette espérance.

Et nul ne saurait avoir un désir plus ardent de faire, de Notre côté, pour combler cette attente, tout ce qui est en Notre pouvoir et conforme à la dictée de Notre conscience.

C'est précisément de ce point de vue que Nous apprécions hautement les nobles expressions par lesquelles Votre Excellence se plaisait à reconnaître le courage dont les catholiques ont su faire preuve en face de toutes les oppressions qui pesaient sur eux durant les années de la domination étrangère.

Dans la nouvelle Europe, cette Europe qui est en train de se dégager

péniblement de la crise et des bouleversements de la guerre et de l'après-guerre, les peuples de la République Tchécoslovaque ont leur poste marqué, leur rôle assigné et, par le fait même, ils se trouvent en présence de responsabilités et de risques qui, mettant leur sort en jeu, imposent à la sagesse, à la vigilance pratique en même temps qu'à la conscience morale de leurs gouvernants, à l'esprit de discipline et de modération de tous les citoyens, les efforts les plus vigoureux et les plus constants.

Quiconque a sincèrement à cœur le véritable intérêt des peuples de la Tchécoslovaquie leur souhaite, en cette heure décisive de leur histoire, de voir clairement combien, par dessus tous les dissentiments nés de la guerre, l'avènement d'une paix digne, constructive, vitale, est indissolublement lié à des principes d'ordre juridique et moral que toutes les habiletés et toutes les énergies politiques du monde ne pourront jamais remplacer.

Nous vous prions de vouloir bien transmettre à Monsieur le Président de la République, avec Nos remerciements, l'expression de Nos meilleurs souhaits pour le bonheur de sa personne.

Quant à vous, Monsieur le Ministre, soyez assuré que, dans l'accomplissement de votre haute mission, vous trouverez toujours auprès de Nous compréhension et cordial appui.

En témoignage des vœux que Nous vous adressons du fond du cœur pour la prospérité et le progrès pacifique de votre Peuple, Nous donnons bien volontiers, comme vous venez de Nous le demander, à tous les fidèles catholiques tchécoslovaques, et particulièrement à Votre Excellence et à toute sa famille, Notre Bénédiction Apostolique.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

A SUMMO PONTIFICE DIE XIX MENSIS IULII A. MCMXLVI CHRISTIFIDELIBUS DATUS, E TOTA COLUMBIANA REPUBLICA OB CONVENTUM MARIALEM IN URBE BOGOTENSI COADUNATIS.

Venerables Hermanos y amados hijos, congresistas de Bogotá:

Entre los primeros albores de una paz, todavía incierta, y animados por la más fervorosa y filial devoción a la Madre de Dios, habéis conseguido finalmente reunir. tras cuatro años de espera, vuestro Congreso Mariano nacional.

No os sufría el corazón más aplazamiento, porque Colombia, entre sus muchos títulos de gloria y de nobleza, — que no en balde fué un día

puerta para la fe y la civilización — cuenta como uno de los primeros el ser un pueblo ardientemente mariano. Su suelo rico y hermoso, lo mismo en las cimas imponentes de sus cordilleras que en las risueñas y fecundas tierras bajas, se nos presenta como un manto precioso, donde fingen perlas y rubíes los incontables Santuarios de la Madre de Dios; desde Nuestra Señora de la Peña en Bogotá hasta la Virgen de la Popa en Cartagena; desde la del Rosario en Tunja, o la de Mongüí, o la de la Candelaria de Medellín, hasta la devotísima Nuestra Señora de las Lajas, dominando sobre todas estas invocaciones, como el sol entre las estrellas, Nuestra Señora de Chiquinquirá, solemnemente coronada en vuestro primer Congreso Mariano de 1919.

¡Colombia, tierra de la Virgen; Colombia, jardín mariano! ¿No será ésta una de las causas que hacen de vuestra patria como un firme baluarte de nuestra santa fe en el continente americano, hasta el punto de que, especialmente en alguna de vuestras regiones, se respira todavía aquel aura cristiana, sana, ingenua y profunda, que por desgracia va siendo ya tan rara en el ambiente viciado de nuestro siglo?

« Grande fué su cuidado nunca interrumpido — ha dicho Nuestro inmortal Predecesor León XIII, insigne devoto de María — porque la fe católica se conservara firme en los pueblos y floreciera íntegra y fecunda ».[1] Y los que quieran profundizar un día en el hecho indudable y admirable de la difusión y conservación de nuestra santa fe en las regiones colonizadas por la Madre España, tendrán que confesar que para obtener tan grande fruto, el Espíritu Santo inspiró a aquellos heroicos misioneros que con una mano enarbolasen la Santa Cruz y con otra mostrasen a aquellos pueblos la imagen de Nuestra Señora plantando allí profundamente aquel triple amor, que ha resistido a todos los huracanes: amor a la Eucaristía, amor a la Madre de Dios y amor al Sumo Pontífice. « Bajo los auspicios de Nuestra Señora la Virgen María en el misterio de su Inmaculada Concepción » decretó la independencia absoluta el colegio electoral de Cundinamarca; e igualmente « bajo la especial protección de la Santísima Virgen Nuestra Señora » quedó constituído el Congreso Federativo de las provincias unidas de la Nueva Granada; en su nombre ponían el pie en el estribo vuestros abuelos mirando a la cima que habían de pasar; invocándola se saludaban los caminantes al cruzarse en el sendero, perdido acaso en el bosque; con la salutación angélica ungían tres veces su jornada aquellos hombres fuertes que os precedieron; en el clásico hogar colombiano, lo mismo en la ciudad que en la aldea o en la hacienda, se ha santificado siempre el final de la

[1] Enc. « Adiutricem populi christiani ». Acta Leonis XIII, vol. XV, p. 304.

jornada con el santo rosario, entonado reciamente por el jefe de familia y respondido por todos los de casa, familiares y criados. Y ahora vosotros, reunidos en Congreso Mariano nacional para honrar y coronar a la Virgen del Carmen, estáis proclamando que la Colombia es siempre Colombia, es decir, mariana, y por consiguiente, inquebrantablemente católica.

¡La Virgen del Carmen, patrona de la gente de mar, que confía su vida todos los días a la inestabilidad de las olas y del viento! Desde Nuestro puesto de timonel de la barca de Pedro, cuando sentimos rugir la tormenta y vemos saltar ante Nuestros ojos el furor de la marejada, que querría dar al traste con Nuestro batel, alzamos la mirada, serenos y confiados, a la Virgen del Carmen — « Respice stellam, voca Mariam » y la pedimos que no Nos abandone. Y aunque el infierno no cese en sus asaltos y la violencia, la audacia y el furor de las fuerzas del mal aumenten siempre, mientras contemos con su poderoso patrocinio jamás dudaremos de la victoria.

¡La Virgen del Carmen, reina de Colombia! Prometedle solemnemente absoluta fidelidad a la fe de vuestros padres, a la doctrina que ellos declararon fundamento de vuestra patria, a la Religión Católica, Apostólica y Romana, « fuente profusa de las bendiciones del cielo », como la llamó vuestro Libertador, el gran Simón Bolívar, en un momento solemne de vuestra vida nacional; suplicad a la Reina celestial que os conserve lo que siempre ha sido la base de la felicidad, del bienestar y de la sana alegría de vuestro pueblo: viva fe, pureza de costumbres, santidad de vida; pedidle que siga mostrándose Madre de la humanidad — « Monstra te esse Matrem » — porque nuestro pobre siglo tiene necesidad, hoy más que nunca, de su humildad, de su sencillez y de su pureza, si no quiere acabar de despeñarse en los abismos de la soberbia, de la doblez y de la corrupción, hacia donde a pasos agigantados se precipita; rogadle que consuele a los muchos que hoy sufren, pues, como dijo uno de vuestros poetas, hablando de la Virgen de las Rocas, « Ella a todos escucha, a nadie deja, – a todos mira, a todos alboroza, – tiene amor para el alma que se queja – y ritmos para el alma que solloza ».

Nós os deseamos, y pedimos para vosotros, la plenitud de la protección y del amor maternal de María y sobre todo su poderosa intercesión ante su Divino Hijo. Nós la invocamos fervorosamente en favor de Nuestro digno Legado, de todos Nuestros amadísimos Hermanos en el Episcopado con su celoso clero; de las autoridades presentes, de los congresistas y del entero pueblo colombiano, a quienes de todo corazón bendecimos.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

COLOCEN.

NULLITATIS MATRIMONII (FODOR-MESZAROS)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Domini Ioannis Meszaros, in causa conventi, eumdem citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 9 Novembris 1946, hora decima, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandum, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione:

An constet de matrimonii nullitate in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Ioannis Meszaros, curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur.*

Albertus Canestri, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 23 Iulii 1946.

I. Stoppini, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Jean Meszaros, défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 9 novembre 1946, à 10 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessus rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Jean Meszaros devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Mercoledì, 31 luglio 1946, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza l'Onorevole ENRICO DE NICOLA, Presidente provvisorio della Repubblica d'Italia, accompagnato da Sua Eccellenza l'Onorevole Alcide De Gasperi, Presidente del Consiglio dei Ministri, Ministro Segretario di Stato per gli Affari Esteri.

Martedì, 13 agosto 1946, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Signor Dott. ARTURO MAIXNER, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Repubblica di Cecoslovacchia, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

15 marzo 1946. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Luigi Lavitrano, *Protettore dell'Istituto delle Religiose dei Sacri Cuori di Gesù e Maria* (Castellammare di Stabia).

8 aprile » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Francesco Marmaggi, *Protettore dell'Istituto delle Suore del Divin Salvatore* (Roma).

15 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Enrico Sibilia, *Protettore dell'Istituto delle Religiose di N. S. della Mercede* (Aix).

30 » » L'Illmo Signor Umberto Tupini, *Avvocato Concistoriale*.

24 maggio » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Francesco Marmaggi, *Protettore dell'Istituto delle Sorelle dei Poveri di Santa Caterina da Siena* (Roma).

29 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Massimo Massimi, *Pre-*

fetto del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.

7 giugno 1946. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Benedetto Aloisi Masella, *Protettore della Congregazione dei Preti Secolari della Dottrina Cristiana* (Roma).

19 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Federico Tedeschini, *Protettore dell' Ordine dei Premostratensi* (Roma).

30 luglio » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Giuseppe Pizzardo, *Protettore delle Petites Sœurs des Pauvres* (Tour Saint-Joseph).

Assistenti al Soglio Pontificio:

5 luglio 1941. S. E. Revma Monsig. Giuseppe Tupynamba da Frota, Vescovo di Sobral.

29 settembre 1944. S. E. Revma Monsig. Gioacchino Domingues de Oliveira, Arcivescovo di Florianopolis.

4 dicembre 1945. S. E. Revma Monsig. Angelo Giuseppe Jelmini, Amministratore Apostolico di Lugano.

30 maggio 1946. S. E. Revma Monsig. Giuseppe Gawlina, Vescovo titolare di Mariamme e Ordinario Militare dei Polacchi.

Protonotari apostolici ad instar participantium:

18 ottobre 1945. Monsig. Giovanni Biava, della diocesi di Bergamo.

» » » Monsig. Vincenzo Gallicchio, della diocesi di Sant'Angelo dei Lombardi.

20 dicembre » Papàs Pietro Paolo Matranga, dell'eparchia di Piana degli Albanesi.

25 aprile 1946. Monsig. Giorgio J. Casey, dell'archidiocesi di Chicago.

9 maggio » Monsig. Salvatore Venturini, della diocesi suburbicaria di Frascati.

16 luglio » Monsig. Sigismondo D'Alessio, della diocesi di Tivoli.

25 » » Monsig. Paolo Botto, della diocesi di Chiavari.

Prelati domestici di Sua Santità:

7 giugno 1945. Monsig. Edoardo R. Gaffney, dell'archidiocesi di New York.

» » » Monsig. Roberto E. McCormick, della medesima archidiocesi.

» » » Monsig. Giovanni J. Hartigan, della medesima archidiocesi.

7 giugno 1945. Monsig. Giorgio G. Murdock, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Filippo J. Furlong, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Martino A. Scanlan, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giovanni J. O'Brien, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Tommaso J. Deegan, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Roberto B. Mulcahy, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe C. Herrick, della medesima archidiocesi.
2 ottobre » Monsig. Giacomo E. O'Connell, della diocesi di Green Bay.
20 novembre » Monsig. Abraham Tschen, del vicariato apostolico di Lanchow.
10 dicembre » Monsig. Emilio Savi, della diocesi di Lodi.
10 aprile 1946. Monsig. Giovanni Battista Apcar, della diocesi di Ispahan degli Armeni.
30 » » Monsig. Carmelo Merola, della diocesi di Vallo di Lucania.
» » » Monsig. Angelo Infante, della medesima diocesi.
3 maggio » Monsig. Luigi Boccadoro, della diocesi di Ventimiglia.
15 » » Monsig. Nazareno Secondini, della diocesi di Pergola.
10 luglio » Monsig. Candido Fent, della diocesi di Feltre.
» » » Monsig. Pietro Tiziani, della medesima diocesi.
25 » » Monsig. Ugo Rossi (Roma).

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è benignamente degnato di conferire:

La Commenda dell'Ordine Piano:

22 aprile 1946. Al sig. ing. Giuseppe De Rossi (Roma).
2 giugno » Al sig. Carlo C. Kerwin, dell'archidiocesi di Chicago.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

10 giugno 1946. Al sig. Giovanni E. Swift, della diocesi di Springfield, Mass.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

3 gennaio 1946. A S. E. il Gen. Eurico Gaspare Dutra, Ministro della guerra del Governo brasiliano.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

13 luglio 1946. Al sig. dott. Giorgio Max Rohde, Ministro Plenipotenziario, Consigliere della Repubblica Argentina presso la Santa Sede.

La Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

12 marzo 1946. Al sig. ing. Francesco Micara (Roma).

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

15 febbraio 1946. Al sig. ing. Antonio Amodio, della prelatura « nullius » di Pompei.
25 » » Al sig. Wassef Laham, dell'archidiocesi di Tolemaide.
13 giugno » Al sig. Antonio Javello, dell'archidiocesi di Torino.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

20 dicembre 1945. Al sig. Giuseppe Emanuele Rivas Sacconi, dell'archidiocesi di Bogotà.
24 » » Al sig. Guglielmo Hjalmar Schaeffer (Danimarca).
20 gennaio 1946. Al sig. Giorgio Coello (Honduras).
5 febbraio » Al sig. Ernesto Paganelli, dell'archidiocesi di Palermo.
10 aprile » Al sig. Giacomo Sarkis, del patriarcato di Cilicia degli Armeni.
5 giugno 1946. Al sig. David. F. Bremner, dell'archidiocesi di Chicago.
» » » Al sig. Giulio F. Smietanka, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Edoardo J. Doyle, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Giuseppe O'Hern, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Italo Volini, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Giacomo F. Burns, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Clemente Berghoff, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Guglielmo J. Hoffmann, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Ivan A. McKenna, della medesima archidiocesi.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

6 dicembre 1944. Al sig. Luigi Rego Monteiro, dell'archidiocesi di San Sebastiano di Rio de Janeiro.
25 aprile 1946. Al sig. gen. Iltyd Nicholl Clayton (Gran Bretagna).

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

24 novembre 1945. Al sig. Attilio Lambiase, della diocesi di Castellammare di Stabia.
16 gennaio 1946. Al sig. Vincenzo Marajulo (Roma).

22 febbraio 1946. Al sig. Augusto Onorio Frascari (Roma).
16 aprile » Al sig. Giovanni Zironi, dell'archidiocesi di Modena.
30 » » Al sig. Giuseppe Bosio, dell'archidiocesi di Torino.
6 maggio » Al sig. Beniamino Luciani, dell'archidiocesi di Napoli.
10 » » Al sig. Nicola Migliore (Roma).
13 » » Al sig. Roberto Pagani, della diocesi di Lodi.
17 » » Al sig. Carlo De Micheli, dell'archidiocesi di Milano.
» » » Al sig. Emilio Colombo, della diocesi di Trieste.
20 » » Al sig. dott. Eric Spitz (Roma).
3 giugno » Al sig. Giuseppe Buitoni, della diocesi di Borgo S. Sepolcro.
9 » » Al sig. Rosario Spina, dell'archidiocesi di Catania.
13 » » Al sig. Lelio Balli, dell'archidiocesi di Firenze.
» » » Al sig. Bartolomeo Aprile, dell'archidiocesi di Torino.
1 luglio » Al sig. Narbal Costa (Brasile).

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

16 settembre 1945. Al sig. dott. Luigi Russo, della diocesi di Monopoli.
» » » Al sig. Giuseppe Campanelli, della medesima diocesi.
25 novembre » Al sig. avv. Antonio Racchini, della diocesi di Rimini.
24 dicembre » Al sig. Henning Valeur Fausbòll (Danimarca).
15 gennaio 1946. Al sig. Francesco Cesarino, della diocesi di Policastro.
24 » » Al sig. Antonio Perugini (Roma).
10 aprile » Al sig. Fathallah Assiun, dell'archidiocesi di Aleppo degli Armeni.
» » » Al sig. Elie Khayat, della diocesi di Beirut.
» » » Al sig. Giuseppe Tchelebi, del patriarcato di Cilicia degli Armeni.
» » » Al sig. Basile Meguerditch, della diocesi di Beirut.
» » » Al sig. Habib Codsi, della diocesi di Damasco.
» » » Al sig. Raffaele Hindiè, del patriarcato di Cilicia degli Armeni.
30 » » Al sig. Alfonso Edoardo Zuquete, della diocesi di Leiria.
2 maggio » Al sig. Tommaso Volpicelli (Roma).
21 » » Al sig. Arnaldo Ferretti, della diocesi suburbicaria di Albano.
29 giugno » Al sig. tenente Felice Villa, della Guardia Palatina d'Onore di Sua Santità.
» » » Al sig. tenente Massimiliano Casali, della Guardia Palatina d'Onore di Sua Santità.

An. et vol. XXXVIII 3 Octobris 1946 (Ser. II, v. XIII) - Num. 11

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

SINUS DE HUDSON - SINUS S. LAURENTII PORTUS GRATIAE (DE LABRADOR)

A VICARIATUUM APOSTOLICORUM SINUS DE HUDSON ET SINUS SANCTI LAURENTII ET A DIOECESIS PORTUS GRATIAE TERRITORIO PARS SEIUNGITUR ET NOVUS ERIGITUR VICARIATUS APOSTOLICUS « DE LABRADOR ».

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quo Christi Regno magis dilatando provideri possit, certo certius iuvat recta Ecclesiarum inter infideles enascentium circumscriptio. Opportune itaque Apostolicae Sedi nuper propositum est in orientali Canadensi regione Vicariatuum Apostolicorum Sinus de Hudson et Sinus Sancti Laurentii, nec non Portus Gratiae dioeceseos inter se adiacentes partes ab iisdem circumscriptionibus segregare et novum Vicariatum Apostolicum ibidem constituere. Nos igitur, qui nihil antiquius habemus quam ut magis magisque prolatetur catholica res, lubentissime proposi-

tionem accepimus, et, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Christiano Nomini Propagando praepositorum consilio, attento quoque Sacrae Congregationis Consistorialis, cuius in ditione quam supra diximus dioecesis Portus Gratiae posita est, consensu, certa scientia et omnibus mature perpensis, in regione illa novum erigimus et constituimus Vicariatum Apostolicum *de Labrador* denominandum, cui hi qui sequuntur fines erunt: ad occidentem meridianus circulus 72 a circulo parallelo 53 ad parallelum 56; linea a parallelo 56 ad *Apiskigamish* lacum; linea per lacum et per emissarium flumen *Great Whale* usque ad mare; parallelus localis usque ad meridianum 82; hic meridianus ad parallelum 62; inde linea usque ad concursum paralleli 63,44 cum meridiano 78; ad septemtrionem: linea exinde ad concursum meridiani 75 cum parallelo 63; hic parallelus ad meridianum 73; inde linea ad concursum meridiani 71 cum parallelo 63; linea ad intersectionem meridiani 65 cum parallelo 61; hic parallelus ad meridianum 64; ad orientem: linea exinde ad concursum meridiani 59 cum parallelo 56; linea ad intersectionem meridiani 55 cum parallelo 54; meridianus 55 ad parallelum 51,45; ad meridiem: parallelus 51,45 ad meridianum 56; linea ad concursum meridiani 59 cum parallelo 50; exinde linea ad ostium *Natashkwam* fluminis, inclusis insulis adiacentibus; flumen idem septemtrionem versus ad parallelum 52; hic parallelus ad meridianum 63; hic meridianus ad parallelum 53; hic parallelus ad meridianum 72. Novum hunc autem Vicariatum Apostolicum de Labrador, ita erectum et definitum, sollertibus Congregationis Oblatorum a Maria Immaculata apostolicis curis, ad Nostrum tamen et Sanctae Sedis beneplacitum, committimus. Isti porro Vicariatui Apostolico eiusque pro tempore Praesulibus omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri in orbe catholico Vicariatus et Vicarii Apostolici iure communi fruuntur et gaudent, eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, commissionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, in-

dignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo quinto, die tertia decima Iulii mensis, Pontificatus Nostri anno septimo.

Pro S. R. E. Cancellario
I. Card. GRANITO DI BELMONTE
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praef.

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., Vol. LXIX, n. 86. – Al. Trussardi.

II

CHICOUTIMIENSIS ET SINUS S. LAURENTII
(SINUS SANCTI LAURENTII)

A DIOECESI CHICOUTIMIENSI ET A VICARIATU APOSTOLICO SINUS S. LAURENTII TERRITORII PARS DISMEMBRATUR, ET NOVA EXINDE DIOECESIS ERIGITUR, SUB NOMINE « SINUS S. LAURENTII », QUAE METROPOLITANAE ECCLESIAE QUEBECENSI SUFFRAGANEA CONSTITUITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad christifidelium bonum et spiritualis regiminis utilitatem plurimum confert ut ecclesiasticae circumscriptiones, si rerum temporumque adiuncta id exigant, opportune immutentur. Cum itaque venerabilis Frater Hildebrandus Antoniutti, Archiepiscopus titularis Synnadensis in Phrygia, Delegatus Apostolicus in Ditione Canadensi, consentientibus venerabilibus Fratribus Georgio Melançon, Episcopo Chicoutimiensi, et Napoleone Alexandro La Brie, Episcopo titulari Limatensi et Sinus S. Laurentii Vicario Apostolico, ab Apostolica Sede postulaverit ut dioecesis Chicoutimiensis et Vicariatus Apostolicus Sinus S. Laurentii dismembrentur ad novam erigendam dioecesim, Nos, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi Consistoriali praepositorum consilio, attento favorabili voto S. Congregationis de Propaganda Fide, omnibus mature perpensis, rati quidem oblatam

petitionem ad religionis incrementum cessuram, eam benigne excipiendam censuimus. Quapropter, suppleto, quatenus opus sit, quorum interest vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, a dioecesis Chicoutimiensis et Vicariatus Apostolici Sinus S. Laurentii territorio partes seiungimus, quae intra fines mox describendos continentur, atque ex ita avulso territorio novam erigimus dioecesim, quae *Sinus S. Laurentii* nuncupabitur. Nova autem haec dioecesis finibus circumscribatur qui sequuntur: *ad meridiem*: flumina *Saguenay* et *St. Lawrence* usque ad *Natashquan* flumen, insula *Anticosti* inclusa; *ad orientem*: flumen *Natashquan; ad septemtrionem*: fines Vicariatus Apostolici de Labrador, die tertia decima Iulii mensis hoc ipso anno Apostolicis sub plumbo Litteris a Nobis erecti, usque ad intersectionem cum parallelo LIII; exinde parallelus LIII usque ad intersectionem cum meridiano LXX; *ad occidentem*: meridianus LXX usque ad *Saguenay* flumen. Intra limites uti supra descriptos inclusae igitur remanebunt: *a*) paroeciae *Baie-Ste Catherine, Tadoussac, Les Cocumins, St. Paul du Nord* cum territorio *Sault au Monton, Les Bergeronnes, Portneuf,* quae usque adhuc ad dioecesim Chicoutimiensem pertinebant; *b*) paroeciae: *Forestville, Colombier, Betsiamites, Ragueneau, Pointe aux Outardes, Baie Cameau, Franquelin, Godbout, Trinité, Ilets Caribou, Pte aux Anglais, Pentecôte, Shelterbay, Ste Marguerite, Clarke City, Arnaud, Sept Iles, Moisie, Rive au Tonnerre, Magpie, St. Jean, Mingan, H. St. Pierre, Anticosti, Natashquan, Johan Beetz, Agouanish,* quae hucusque sub Vicariatus Apostolici Sinus S. Laurentii ditione erant. Novae insuper huius dioecesis sedem et cathedram episcopalem in *Baie Cameau* urbe constituimus, quam ideo ad civitatis episcopalis fastigium extollimus; eidemque sedi et cathedrae atque pro tempore Episcopis Sinus S. Laurentii omnia tribuimus iura et privilegia, quibus ceterae episcopales sedes et Episcopi iure communi fruuntur eosdemque iisdem oneribus et obligationibus adstringimus, quibus ceteri adstringuntur. Ecclesiae autem paroeciali ibi extanti, Sanctae Ameliae sacrae, titulum mutari indulgemus, et, in actuosi sacri ministerii testimonium, quod Congregationis Iesu et Mariae, vulgo Eudistarum, sodales illic usque nunc praestiterunt, eam, S. Ioanni Eudes Confessori, eiusdem Congregationis Fundatori, posthac dicatam volumus. Hoc vero templum, novo titulo ornatum, ad Ecclesiae Cathedralis dignitatem evehimus cum praerogativis et privilegiis ad ceteras Cathedrales Ecclesias spectantibus. Novam porro hanc dioecesim Sinus S. Laurentii suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Quebecensi et eius pro tempore Episcopos metropolitico Archiepiscopi Quebecensis

iuri subiicimus. Indulgemus insuper ut, usque dum Capitulum cathedrale constitui nequeat, Consultores dioecesani ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur. Quod vero attinet ad huius Sinus S. Laurentii dioecesis regimen et administrationem, Seminarium, fidelium iura et onera aliaque id genus, servanda iubemus quae de rebus istis sacri canones praescribunt. Quod autem ad clerum peculiariter spectat, statuimus ut simul ac novae huius dioecesis erectionis Litterae Nostrae ad exsecutionem deductae fuerint, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Mandamus insuper ut omnia documenta et acta, quae novam dioecesim respiciunt, quamprimum fieri poterit, a cancellariis in quibus nunc exstant Curiae novae dioecesis Sinus S. Laurentii tradantur, ut in eius archivo asserventur. Ad quae omnia exsecutioni mandanda venerabilem, quem supra memoravimus, Fratrem Hildebrandum Antoniutti, in Ditione Canadensi Delegatum Apostolicum, deligimus, eidemque facultates necessarias et opportunas tribuimus, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, et ei onus imponimus authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar ad Sacram Congregationem Consistorialem transmittendi. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet, quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et, si secus super his, a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter attentari contigerit, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus; non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque conciliis editis, generalibus vel specialibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce praesentibus tribueretur, si

ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, subiectionis, concessionis, statuti, mandati, decreti, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo quinto, die quarta et vicesima Novembris mensis Pontificatus Nostri anno septimo.

Pro S. R. E. Cancellario

I. Card. GRANITO DI BELMONTE
Decanus S. Collegii

Fr. RAPHAËL C. Card. ROSSI
S. C. Consistorialis a Secretis

Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*
Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXX, n. 62. — Al. Trussardi.

III

PORTUS VETERIS
(DE ESMERALDAS)

A DIOECESI PORTUS VETERIS TERRITORII PARS SEIUNGITUR ET NOVA ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA « DE ESMERALDAS ».

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad dominicum gregem facilius pascendum et gubernandum quam maxime confert non uni, vel vigilantissimo, Praesuli illum regendum concredere, praesertim si in dioecesibus degat nimio territorio redundantibus. Libenter itaque, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi de Propaganda Fide praepositorum consilio, precibus annuere censuimus, quibus ab Apostolica Sede petitum est ut dioecesis Portus Veteris in Republica Aequatoriana, quae latius extenditur quam ut clerus loci eamdem convenienter administrare possit, pars ad septemtrionem versus segregetur et in sui iuris Missionem constituatur, apostolicis Ordinis Carmelitarum Excalceatorum curis committendam. Ratione igitur habita consensus eorum quorum intersit, nec

non Sacrae Congregationis Consistorialis, cuius in ditione quam supra memoravimus dioecesis exstat, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine a dioecesis Portus Veteris territorio septemtrionalem partem seiungimus, quam in Praefecturam Apostolicam, *de Esmeraldas* denominandam, erigimus et constituimus. Novae autem huiusmodi Praefecturae Apostolicae limites hi erunt: ad septemtrionem, limites politici inter Rempublicam Aequatorianam et Columbianam; ad meridiem, fines cum provincia civili *de Manabì*; ad orientem, dioecesês Quitensis et Ibarrensis; ad occidentem, Oceanus Pacificus. Hanc insuper Praefecturam Apostolicam de Esmeraldas, ita erectam et finibus circumscriptam, dilectis Filiis Carmelitis Patribus Excalceatis, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum, concredimus; atque illi eiusque pro tempore Praefectis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent; eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus haberi volumus fidem, quae hisce praesentibus haberetur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, commissionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vere ausu temerario id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo quinto, die quarta decima Decembris mensis, Pontificatus Nostri anno septimo.

Pro S. R. E. Cancellario

I. Card. GRANITO DI BELMONTE
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praef.

Alfonsus Carinci, *Decan. Collegii Proton. Apost.*
Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., Vol. LXX. n. 46. – Al. Trussardi.

IV

MILWAUKIENSIS - CROSSENSIS - SINUS VIRIDIS (MADISONENSIS)

AB ARCHIDIOECESI MILWAUKIENSI ET A DIOECESI CROSSENSI TERRITORII PARS DISMEMBRATUR, EX QUA NOVA ERIGITUR DIOECESIS « MADISONENSIS », IPSI ARCHIDIOECESI MILWAUKIENSI SUFFRAGANEA. ITEM A DIOECESI SINUS VIRIDIS PARS DISMEMBRATUR, QUAE DIOECESI CROSSENSI ADIUNGITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad animarum bonum satius provehendum quam maxime iuvat ita dioecesium circumscriptionem ordinari ut fidelium necessitatibus pro locorum adiunctis apprime respondeat.

Quod quidem perpendentes, lubenti animo precibus annuendum censuimus, quibus venerabiles Fratres Moyses Kiley, Archiepiscopus Milwaukiensis, eiusque Suffraganei Alexander Ioseph Mac Gavick, Episcopus Crossensis, et Stanislaus Bona, Episcopus Sinus Viridis, ab ac Apostolica Sede enixe expostulaverunt ut suae cuiusque dioecesis pars dismembretur et alia exinde dioecesis constituatur.

De consilio igitur venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Negotiis Consistorialibus praepositorum, suffragante venerabili Fratre Hamleto Ioanne Cicognani, Archiepiscopo titulari Laodicensi in Phrygia et in Americae Septentrionalis Statibus Foederatis Delegato Apostolico, et suppleto quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis et certa scientia, apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, ab archidioecesis Milwaukiensis territorio comitatus civiles separamus *Dane, Jefferson, Green Rock, Columbia, Marquette* et *Green Lake;* a dioecesis vero Crossensis territorio comitatus civiles pariter seiungimus *Jowa, Grant, Lafayette* et *Sauk* atque ex ita avulso territorio novam erigimus et constituimus dioecesim, quam *Madisonensem* nuncupari decernimus.

A dioecesis insuper Sinus Viridis territorio comitatum civilem *Portage* dismembramus et dioecesi Crossensi adiungimus.

Novae autem dioecesis Madisonensis episcopalem sedem in *Madison* urbe, a qua dioecesis ipsa nomen mutuatur, constituimus; quam idcirco urbem ad civitatis episcopalis fastigium extollimus; eidemque sedi atque

pro tempore Episcopis Madisonensibus omnia tribuimus iura, insignia et privilegia, quibus ceterae episcopales sedes earumque Episcopi iure communi fruuntur eosdemque iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur.

Templum autem Deo in honorem S. Raphaëlis Archangeli dicatum in praefata urbe exstans, ad ecclesiae cathedralis gradum et dignitatem evehimus eique pariter omnia tribuimus iura, honores, insignia et privilegia, quibus ceterae per orbem cathedrales ecclesiae iure communi gaudent. Novam igitur hanc dioecesim Madisonensem suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Milwaukiensi et eius pro tempore Episcopos metropolitico Archiepiscopi Milwaukiensis iuri subiicimus.

Praeterea usque dum Capitulum Cathedrale constitui nequeat, indulgemus ut Consultores dioecesani ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur.

Quod autem attinet ad dioecesis Madisonensis regimen et administrationem, ad Seminarii dioecesani erectionem, ad fidelium et clericorum iura et onera aliaque id genus, servanda iubemus quae de rebus istis sacri canones praescribunt. Quod vero ad clerum peculiariter spectat, decernimus ut simul ac praesentes Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt.

Mandamus insuper ut omnia documenta et acta, quae novam hanc dioecesim respiciunt, a dioecesium Milwaukiensis et Crossensis Cancellariis ad novae Madisonensis Dioecesis Curiam tradantur; itemque documenta et acta quae comitatum civilem *Portage,* a dioecesi Sinus Viridis disiunctum, respiciunt, ab huius dioecesis Curia ad Crossensem Curiam episcopalem conferantur, ut in suis cuiusque archivis diligenter serventur.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta ad exsecutionem mandanda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem Hamletum Ioannem Cicognani, Delegatum Apostolicum in Statibus Foederatis Americae Septentrionalis, delegamus, eidemque facultates necessarias et opportunas tribuimus, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum et ipsi onus imponimus authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar ad S. Congregationem Consistorialem quam primum transmittendi.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis vel obre-

ptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum, prorsus et inane esse et fore volumus ac decernimus; non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus autem ut harum Litterarum transumptis, aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri, in ecclesiastica dignitate vel officio constituti, munitis, eadem prorsus habeatur fides quae hisce praesentibus tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, adiunctionis, constitutionis, subiectionis, statuti, mandati, decreti, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo quinto, die vicesima secunda Decembris mensis. Pontificatus Nostri anno septimo.

Pro S. R. E. Cancellario

I. Card. GRANITO DI BELMONTE
Decanus S. Collegii

Fr. RAPHAEL C. Card. ROSSI
S. C. Consistorialis a Secretis

Franciscus H. Ferretti, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXX, n. 100. — Al. Trussardi.

V

QUEBECENSIS
(S. GERMANI)

A PROVINCIA ECCLESIASTICA QUEBECENSI DIOECESIS S. GERMANI SEPARATUR, ET AD METROPOLITANAE ECCLESIAE GRADUM EVEHITUR, NOVAQUE EX EA ET EX DIOECESIBUS GASPESIENSI ET SINUS S. LAURENTII, QUAE ET IPSAE A QUEBECENSI PROVINCIA SEPARANTUR, NECNON E VICARIATU APOSTOLICO DE LABRADOR ECCLESIASTICA PROVINCIA CONSTITUITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Universi gregis dominici regimen Romano Pontifici divinitus commissum postulat ut ierarchicus dioecesium ordo aliter ordinetur, quoties hoc ad cleri populique disciplinam provehendam satius conferre videatur. Quod quidem perpendentes, libenter excipere censuimus venerabilis Fratris Nostri Roderici S. R. E. Cardinalis Villeneuve, Archiepiscopi Quebecensis, petitionem, qua, nomine quoque eius Episcoporum Suffraganeorum, postulavit ut ecclesiastica provincia Quebecensis dismembretur et nova exinde provincia erigatur.

Praehabito igitur voto venerabilis Fratris Hildebrandi Antoniutti, Archiepiscopi titularis Synnadensis in Phrygia et in Ditione Canadensi Delegati Apostolici, de dilecti Filii Nostri S. R. E. Cardinalis Sacrae Congregationis Consistorialis a Secretis consilio, et suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, cathedralem Ecclesiam S. Germani ab archiepiscopalis Ecclesiae Quebecensis metropolitico iure solvimus eamque ad metropolitanae Ecclesiae gradum et dignitatem evehimus et extollimus eique propterea eiusque pro tempore Archiepiscopis omnia tribuimus iura, privilegia, insignia, honores et praerogativas, quibus ceterae per orbem metropolitanae Ecclesiae earumque Antistites ad iuris tramitem fruuntur et gaudent. Metropolitae insuper peculiarem concedimus facultatem crucem intra suae provinciae limites ante se ferendi, et sacro Pallio iuxta liturgicas leges utendi, postquam tamen illud in sacro consistorio rite postulaverit et obtinuerit. Item eamdem novam metropolitanam Ecclesiam eiusque pro tempore Archiepiscopos iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur.

Ab ecclesiastica insuper Provincia Quebecensi dioecesim Gaspesien-

sem et novam Sinus S. Laurentii dioecesim, apostolicis sub plumbo Litteris « Ad christifidelium bonum », die vicesima quarta Novembris mensis, praeterito anno datis, a Nobis erectam, separamus, easque una cum Vicariatu Apostolico de Labrador, Apostolicis sub plumbo Litteris « Quo Christi regno », die tertia decima Iulii mensis, superiore anno datis, item a Nobis erecto, suffraganeas constituimus novae quam supra diximus metropolitanae Ecclesiae S. Germani, earumque Episcopos et Vicariatus illius Apostolici Antistitem metropolitico Archiepiscopi S. Germani iuri subiicimus.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta ad exsecutionem mandanda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem Hildebrandum Antoniutti, in Ditione Canadensi Delegatum Apostolicum, deputamus eidemque necessarias et opportunas concedimus facultates etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, et ipsi onus imponimus authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar ad Sacram Congregationem Consistorialem, quamprimum fas erit, transmittendi.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et indivisa mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia et potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus ac decernimus; non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis: quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus autem ut harum Litterarum transumptis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri, in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus habeatur fides, quae hisce praesentibus tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, subiectionis, statuti, mandati, decreti, delegationis et voluntatis Nostrae

infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo sexto, die nona Februarii mensis, Pontificatus Nostri anno septimo.

Pro S. R. E. Cancellario

I. Card. GRANITO DI BELMONTE
Decanus S. Collegii

Fr. RAPHAËL C. Card. ROSSI
S. C. Consistorialis a Secretis

Vincentius Bianchi Cagliesi, *Proton. Apost.*
Alfridus Vitali, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXI, n. 26. — Al. Trussardi.

EPISTULA

AD EXCMUM TOKIENSEM ARCHIEPISCOPUM CETEROSQUE JAPONIAE EPISCOPOS.

PIUS PP. XII

A Nos Vénérables Frères les Evêques et Ordinaires du Japon, salut et bénédiction apostolique. — En prenant connaissance de votre Lettre collective, par laquelle, après une si longue et douloureuse interruption, se renouent enfin directement les liens de surnaturelle affection qui unissent le Pasteur Suprême avec les brebis et les agneaux de l'Eglise du Japon, Nous avons été profondément ému.

Elle Nous apporte, en effet, le témoignage de la patience et du courage, avec lesquels vous et vos ouailles avez enduré les affres de ce terrible conflit. Nous rendons grâces à Dieu qui vous a largement départi les vertus nécessaires en des circonstances parfois si tragiques, et Nous ne doutons pas que, pour prix de votre fidélité, il ne réserve à vos ardeurs apostoliques une ample et consolante moisson.

Nous ne pouvons pas, cependant, ne pas ressentir aussi un très vif regret des pertes considérables, que vos Diocèses, vos Paroisses et vos Œuvres ont éprouvées. Si, grâce à une protection extraordinaire, vous n'avez à déplorer que peu de pertes en vies humaines, il n'en reste pas moins que le support temporel de toutes vos activités religieuses a subi d'immenses dommages, et l'on ne peut évoquer sans douleur la destruction de vos principales cathédrales, de tant d'églises et de presbytères, l'anéantissement de centres paroissiaux, tels que Urakami et Nakamachi, où le catholicisme au Japon plongeait ses plus anciennes et vigoureuses racines, sans compter les séminaires, les écoles, les couvents, les hôpitaux,

que dans son aveuglement et sa violence, a emportés le fléau de la guerre.

Et pourtant, Vénérables Frères, votre ardeur et votre foi ne vacillent pas devant tant de ruines. On dirait au contraire qu'elles y puisent un nouvel élan. Déjà vous rassemblez vos chrétientés dispersées, déjà vous vous mettez au travail pour relever les murs calcinés, rouvrir de nouveaux sanctuaires, réparer les brèches matérielles et morales causées aux établissements et aux Œuvres catholiques. Nous le savons, l'effort, qui vous est demandé dans ce domaine, est énorme, et Nous voulons Nous-même Nous y associer, en prenant des dispositions pour que la charité pontificale vous vienne en aide, dans la mesure du possible, pour cette lourde tâche de reconstruction.

Mais, non content d'un concours matériel, si indispensable soit-il, étant donné l'exceptionnelle dureté des temps, c'est d'une assistance morale, plus importante encore, que Nous voulons vous assurer de toute Notre âme. Nos prières vous sont promises, plus instantes que jamais, pour que le Maître de la moisson répande la céleste rosée de sa grâce sur vos terres désolées, et y envoie de nombreux et fervents ouvriers apostoliques. A cet égard, Nous ne manquerons pas non plus d'intervenir auprès des Supérieurs de Congrégations missionnaires pour qu'ils dirigent vers ces portions éprouvées du champ du Père de famille des prêtres et des religieux, qui vous soient un précieux renfort dans la propagation de l'Evangile de paix et d'amour.

C'est qu'en effet s'ouvrent devant vous les perspectives d'un consolant avenir. Dieu fasse que les saintes ambitions nourries par St. François-Xavier à propos de votre patrie deviennent un jour une bienheureuse réalité. L'Eglise en tressaillira d'une joie maternelle et en dira sa plus vive reconnaissance au Père des lumières, d'où provient tout don excellent et toute grâce parfaite.

Nous vous adressons donc, Vénérables Frères, l'expression de Notre paternelle complaisance et de Nos chaleureux encouragements, pour que vous en fassiez part aussi à vos chers et fidèles troupeaux ; et, priant le Seigneur de sécher vos larmes et de faire renaître chez tous, sous l'égide de vos Martyrs japonais et surtout de leur Reine, la Très Sainte Vierge Marie, l'espoir invincible et la ferme confiance en un avenir meilleur dans l'ordre chrétien, Nous vous accordons avec effusion, ainsi qu'à votre Clergé, et spécialement aux Missionnaires si méritants, aux religieux et religieuses, à tous les fidèles du Japon, comme gage de souverain réconfort, la Bénédiction Apostolique.

Donné à Rome près St. Pierre, le XVII Mai de l'année MDCCCCXXXXVI, de Notre Pontificat la huitième.

PIUS PP. XII

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XII, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum :

die 18 Iunii 1946. — Titulari episcopali Ecclesiae Sidoniensi praefecit R. D. Danium Bolognini, Parochum Priorem Basilicae S. Mariae Maioris in civitate Bononia, quem deputavit Auxiliarem Emi ac Revmi Domini Ioannis Baptistae S. R. E. Cardinalis Nasalli Rocca de Corneliano, Archiepiscopi Bononiensis.

die 22 Iunii. — Cathedrali Ecclesiae Victoriensi in Ins. Vancouver, R. D. Iacobum Hill, parochum ecclesiae S. Thomae in *Campbellton*, dioecesis Bathurstensis in Canada.

— Cathedrali Ecclesiae Tagbilaranae, noviter erectae, R. D. Iulium Rosales, parochum loci *Tacloban*, dioecesis Palensis.

— Cathedralibus Ecclesiis invicem perpetuo unitis Asculanae Apuliae et Ceriniolensi R. D. Donatum Pafundi, Antistitem Urbanum et Archipresbyterum parochum ecclesiae Ss. Petri et Pauli Ap. in *Oppido Lucano*, archidioecesis Acheruntinae.

— Titulari episcopali Ecclesiae Tianae, R. D. Leonem Dworschak, Vicarium Generalem Fargensis dioecesis, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ioannis Lawler, Episcopi Rapidopolitani.

— Titulari episcopali Ecclesiae Sitensi, R. D. Danielem Feeney, parochum ecclesiae Nativitatis B. M. V. in *Presque Isle*, dioecesis Portlandensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Iosephi Eduardi Mac Carthy, Episcopi Portlandensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Elidensi, R. D. Georgium Brunner, parochum ecclesiae S. Caroli in oppido *Hull*, dioecesis Medioburgensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Thomae Shine, Episcopi Medioburgensis.

die 6 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Curiensi R. D. Abelem Ribeiro Camelo, Vicarium Generalem Goyasensem, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Emmanuelis Gomez de Oliveira, Archiepiscopi Goyasensis.

die 16 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Doarensi R. D. Robertum Picard de la Vacquerie, parochum S. Lamberti Parisiis.

die 20 Iulii. — Metropolitanae Ecclesiae S. Ludovici Exc. P. D. Iosephum Ritter, hactenus Archiepiscopum Indianapolitanum.

— Metropolitanae Ecclesiae Indianopolitanae Exc. P. D. Paulum Schulte, hactenus Episcopum Leavenworthiensem.

— Titulari archiepiscopali Ecclesiae Paltenae Exc. P. D. Iacobum Franciscum McIntyre, hactenus Episcopum Cyrenensem, quem constituit Coadiutorem Emi ac Revmi Domini Francisci S. R. E. Card. Spellman, Archiepiscopi Neo-Eboracensis.

die 3 Augusti. — Cathedrali Ecclesiae Ilheosensi, R. D. Benedictum Zorzi, moderatorem seminarii Pelotensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Bagenae R. D. Georgium Marcos de Oliveira, Directorem Operis vocationum sacerdotalium in civitate Fluminis Ianuarii, quem deputavit Auxiliarem Emi ac Revmi Domini Iacobi S. R. E. Cardinalis de Barros Camara, Archiepiscopi S. Sebastiani Fluminis Ianuarii.

— Titulari episcopali Ecclesiae Lesvitanae R. D. Timotheum Manning, Antistitem Urbanum, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Ioannis Cantwel, Archiepiscopi Angelorum.

— Titulari episcopali Ecclesiae Aulonitanae R. D. Emanuelem Martin Del Campo, cancellarium Curiae archiepiscopalis Moreliensis, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Hemeterii Valverde Téllez, Episcopi Leonensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Cantanensi R. D. Eduardum Antonium Fitzgerald, parochum Sancti Ioseph in Elkader, archidioecesis Dubuquensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Henrici Rohlman. Archiepiscopi titularis Macrensis in Rhodope, Coadiutoris Archiepiscopi Dubuquensis.

die 8 Augusti. — Titulari episcopali Ecclesiae Narensi R. D. Patritium Dunne, Vicarium generalem Archidioecesis Dublinensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Ioannis McQuaid, Archiepiscopi Dublinensis.

die 16 Augusti. — Titulari episcopali Ecclesiae Antipyrgensi Exc. P. D. Richardum Ramos de Castro Vilela, hactenus Episcopum Nazarensem in Brasilia.

die 25 Augusti. — Titulari episcopali Ecclesiae Lampsacenae, R. D. Aurelium Marena, Antistitem Urbanum et Canonicum Capituli Metropolitani Neapolitani, quem deputavit Auxiliarem Emi ac Revmi D. Alexii S. R. E. Cardinalis Ascalesi, Archiepiscopi Neapolitani.

die 1 Septembris. — Cathedralibus Ecclesiis Montis Alti et Ripanae, *in personam* unitis, Exc. P. D. Petrum Ossola, hactenus Episcopum titularem Oxomitanum.

die 3 Septembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Bisicensi R. D. Franciscum Prada Carrera, quem constituit Praelatum Praelaturae Nullius Sancti Ioseph de Alto Tocantins.

die 8 Septembris. — Metropolitanis Ecclesiis Acheruntinae et Materanensi, invicem perpetuo unitis, R. D. Vincentium Cavalla, Canonicum theologum Capituli cathedralis Astensis.

die 15 Septembris. — Metropolitanae Ecclesiae Compsanae et Cathedralibus Ecclesiis de Lombardis et Bisaciensi aeque principaliter unitis Exc. P. D. Christophorum Dominicum Carullo, Episcopum Laquedoniensem, eas coniungens *in personam* dioecesi Laquedoniensi.

die 30 Septembris. — Archiepiscopali titulari Ecclesiae Nicaenae R. P. Martinum Stanislaum Gillet, antea Magistrum Generalem Ordinis Fratrum Praedicatorum.

die 1 Octobris. — Archiepiscopali titulari Ecclesiae Madytensi Exc. P. D. Stephanum Corbini, hactenus Episcopum Fulginatensem.

SACRA CONGREGATIO DE DISCIPLINA SACRAMENTORUM

I

DECRETUM

DE CONFIRMATIONE ADMINISTRANDA IIS, QUI EX GRAVI MORBO IN MORTIS PERICULO SUNT CONSTITUTI.

Spiritus Sancti munera sacramento Confirmationis conferri catholica doctrina proclamat. Hinc impensa Ecclesiae cura ut pueri, aquis baptismi abluti, tali reficiantur sacramento, quo superni Paraclyti charismata adipiscantur ad robur susceptae baptismo fidei adiiciendum, ut

gratiae amplitudine perfusi Christique militis charactere insigniti ad omne opus bonum instructi evadant ac renuntientur.

Licet explorati iuris sit Confirmationem ad animarum salutem de necessitate medii haud requiri (can. 787 Codicis I. C.), ob eius tamen praecellentiam et ampla quae secumfert praeclara dona, omni ope est adnitendum parochis ceterisque pastoribus ut christianorum nemo, data occasione, tam excellens salutiferae Redemptionis mysterium negligat; quum admirabili sit adiumento ad acriter decertandum contra diaboli nequitiam, mundi et carnis illecebras; ad gratiae virtutumque omnium in terris, gloriaeque maius incrementum assequendum in coelis.[1]

Quamquam nihil intentatum relinquunt vigiles animarum rectores ut, quantum fieri potest, baptizati omnes hoc sacramento rite muniantur et quidem vix cum ad aetatem rationis participem pervenerint, scilicet circa septennium: quod profecto septennium antevertere licet, prout expresse cavetur canone 788, « *si infans in mortis periculo sit constitutus, vel ministro id expedire ob iustas et graves causas videatur* »; permultos nihilominus ex habitis hac de re rationariis constat pueros, utpote morti magis obnoxios, etiam multo antequam aetatem ratione utentem attigerint, ex hac vita sacro chrismate non delibutos decedere, praesertim hisce nostris temporibus post dirissimum belli flagitium; quod et de adultis non paucis, qui in puerili aetate variis de causis confirmari non potuerunt, cotidiana experientia testatur.

Hoc quidem incommodum praecavetur in Ecclesia Orientali, ubi mos est infantes, statim post receptum baptismum, confirmandi. Eadem disciplina in usu quidem erat primis Ecclesiae saeculis etiam apud Latinos, et adhuc servatur ex legitima consuetudine penes quasdam nationes: communis tamen lex Ecclesiae Latinae, in citato can. 788 recepta, statuit ut huius sacramenti administratio differatur ad septimum circiter aetatis annum, quo, aequa praemissa catechesis instructione, pueri uberiores sacramenti sortiantur effectus.[2]

Porro ratio praecipua cur tam immodicus christicolarum numerus sine susceptione huius sacramenti de hac vita demigret, in eo est reponenda, quod iisdem in vitae discrimine constitutis ob Episcopi absentiam opportunitas non exhibetur hoc sacramentum suscipiendi.

Definitae doctrinae est solum Episcopum esse *ordinarium* confirma-

[1] S. Thomas, p. III, quaest. 72, art. 8 ad 4.

[2] Cfr. Instructio S. C. de Sacr. edita die Pentecostes (20 mail) 1934, pro simplici sacerdote sacr. Confirmationis ex Sedis Apostolicae delegatione administrante (*A. A. S.*, vol. XXVII, p. 11 seq.); Instructio S. C. de Prop. Fide 4 mail 1774; Instructio S. Officii m. iulii 1888.

tionis ministrum [3] (can. 782 § 1): proindeque Apostolica Sedes iugiter sedulo studuit, ut huius sacramenti collatio Episcopo, tamquam ius et officium ipsi proprium, quantum fieri potuisset, reservaretur. Haec vero S. Congregatio semper religiose cavit, ne detrimentum pateretur reverentia huic sacramento debita et offensionem piae plebis exspectatio ob privationem personae Episcopi, neve illius administrationis conspicuus obfuscaretur splendor ac sollemnis, qui decet, minueretur apparatus.

Ast, necessitate bonoque fidelium id flagitante, non semel Apostolica Sedes passim indulgere compulsa est, ut Episcopo, qui in certis rerum et personarum adiunctis haberi non posset, simplex sacerdos in aliqua ecclesiastica dignitate constitutus sufficeretur, tamquam administer *extraordinarius* huius sacramenti (can. 782 § 2); qui congrua pompa eius administrationem perageret, praemonitis semper fidelibus Episcopum esse exclusivum ordinarium ministrum huiusce sacramenti illudque ab eo sacerdote conferri ex Apostolicae Sedis facultate,[4] prout complura pontificia indulta luculenter ostendunt.[5]

Ut igitur prospiciatur etiam spirituali conditioni tot infantium, puerorumque atque adultorum fidelium, qui ob gravem morbum in vitae discrimen adducantur, et certo certius mortem oppetant, quin sacro chrismate linantur, si observantia iuris communis quoad ordinarium ministrum adamussim urgeatur; necessarium visum est huic S. Congregationi remedium aliquod exquirere ac suppeditare hac gravissima de causa, ut tam notabili fidelium numero offeratur occasio Confirmationis suscipiendae.

Huius negotii momentum perpendens Ssmus D. N. Pius Papa XII, animarum saluti plenius consulere studens, prae maxima, quam gerit, sollicitudine universalis Ecclesiae, committere dignatus est huic S. Congregationi, pro sua potestate in hac solvenda quaestione, ut rem diligenter et impense expenderet in plenariis Comitiis, et resolutionem, quae opportuna sibi visa esset, Ipsi proponeret.

Sacra vero haec Congregatio, praehabitis votis plurium consultorum, doctrina prudentiaque praestantium, et ad trutinam revocatis insuper omnibus documentis et actis antea super disciplinam Confirmationis comparatis, totam rem sedulo examini subiecit Purpuratorum Patrum in pluribus Conventibus plenariis.

Mature autem perspecta, quae inde prodiit, sententia idem Summus

[3] Conc. Trident., sess. VII, *De confirmatione*, can. 3.

[4] Cfr. cit. Instr. S. C. de Sacr., III.

[5] Cfr. cit. Instr. S. C. de Sacr., I, n. 2; cit. Instr. S. C. de Prop. Fide; cit. Instr. S. Officii; Formulae S. C. de Prop. Fide.

Pontifex, in audientia Excmo huius Sacrae Congregationis Secretario die 6 Maii 1946 concessa, huic sacro Dicasterio mandavit ut decretum ederet quod disciplinam de Confirmatione administranda in peculiaribus adiunctis supra expositis digereret iuxta leges ab Ipso certa scientia et matura deliberatione probatas atque benigne declaratas.

Apostolico mandato ideo fideliter obsecundans haec Sacra Congregatio de Disciplina Sacramentorum praesentibus litteris, quae infra recensentur, statuenda decrevit:

1. – Ex generali Apostolicae Sedis indulto, tamquam ministris extraordinariis (can. 782 § 2) facultas tribuitur conferendi sacramentum Confirmationis, in casibus tantum et sub conditionibus infra enumeratis, sequentibus presbyteris, iisdemque dumtaxat:

a) parochis proprio territorio gaudentibus, exclusis igitur parochis personalibus vel familiaribus, nisi et ipsi proprio, licet cumulativo, fruantur territorio;

b) vicariis, de quibus in canone 471, atque vicariis oeconomis;

c) sacerdotibus, quibus exclusive et stabiliter commissa sit in certo territorio et cum determinata ecclesia plena animarum cura cum omnibus parochorum iuribus et officiis.

2. – Praefati ministri Confirmationem valide et licite conferre valent per se ipsi, personaliter, fidelibus tantummodo in proprio territorio degentibus, personis non exceptis in locis commorantibus a paroeciali iuris dictione subductis; non exclusis igitur seminariis, hospitiis, valetudinariis, aliisque omne genus institutis etiam religiosis quoquo modo exemptis (cfr. can. 792); dummodo hi fideles *ex gravi morbo in vero mortis periculo sint constituti, ex quo decessuri praevideantur.*

Si huiusmodi mandati limites iidem ministri praetergrediantur, probe sciant se perperam agere et sacramentum nullum conficere, incolumi praeterea manente statuto canonis 2365.

3. – Hac facultate uti possunt tum in ipsa episcopali urbe tum extra ipsam, sive sedes plena sit sive vacans, dummodo Episcopus dioecesanus haberi non possit vel legitime impediatur quominus Confirmationem per se ipse valeat conferre, nec alius praesto sit Episcopus communionem habens cum Apostolica Sede, licet titularis tantum, qui sine gravi incommodo ipsi suffici queat.

4. – Confirmatio conferatur servata disciplina per Codicem I. C. inducta et ad rem accommodata, nec non ritu adhibito ex Rituali Romano excerpto, quae fuse et ex integro infra transcribuntur: *gratis vero quovis titulo est conferenda.*

5. – Si confirmandi rationis usum sint assecuti, praeter statum gratiae, aliqua dispositio atque instructio requiritur ut fructuose hoc sacramentum valeant suscipere. Ministri igitur est pro singulorum aegrotorum captu eos edocere de his, quae scitu sunt necessaria, intentionem aliquam suscitando percipiendi hoc sacramentum ad robur animae conferendum. Curari autem debet ab his, ad quos spectat, ut si dein convaluerint, opportunis institutionibus circa fidei mysteria, naturam atque effectum huius sacramenti diligenter instruantur.[6] (Cfr. can. 786).

6. – Ad normam can. 798, collati sacramenti adnotationem minister extraordinarius in paroeciali confirmatorum libro peragat, ibidem inscribendo nomen suum ac nomina confirmati (et si eius subditus non sit, etiam illius dioecesis et paroeciae), parentum et patrini, diem et locum, adiectis demum verbis: « *confirmatio collata est ex Apostolico indulto, urgente mortis periculo ob gravem confirmati morbum* ». Adnotatio facienda est etiam in libro baptizatorum ad normam can. 470 § 2.

Si confirmatus sit alienae paroeciae, quamprimum minister ipse de collato sacramento parochum confirmati proprium certiorem reddat per authenticum documentum, quod omnes notitias complectatur, de quibus supra.

7. – Ministri extraordinarii tenentur praeterea singulis vicibus statim ad Ordinarium dioecesanum proprium authenticum nuntium mittere collatae a se Confirmationis, additis adiunctis omnibus in casu concurrentibus.

8. – Ordinarii loci est ministros extraordinarios, de quibus supra, huius decreti praescriptiones meliore, quem censuerit, modo edocere, iisdemque singillatim explanare ut pares omnino inveniantur tam gravi negotio obeundo.

9. – Eiusdem Ordinarii loci officium est quolibet anno, sub initio anni proxime insequentis, *relationem* mittere ad hanc S. Congregationem de numero confirmatorum, necnon de ratione a ministris extraordinariis suae dicionis in tam praeclaro munere perfungendo adhibita.

Ssmus Dominus Noster Pius divina Providentia Pp. XII, in Audientia Excmo Secretario huius Sacrae Congregationis die 20 Augusti 1946 concessa, decretum de quo supra approbare et Apostolica Auctoritate munire dignatus est, contrariis quibuslibet, etiam speciali mentione dignis, minime obstantibus; mandavitque ut idem decretum, in *Actorum*

[6] Cfr. S. Off., 10 apr. 1861 in Collect. S. C. de Prop. Fide, edit. a. MCMVII, vol. I, p. 663, n. 1213; Cathechismus Romanus, *De Confirmatione*.

Apostolicae Sedis commentario officiali edendum, vim legis habere incipiat a die 1ª Ianuarii 1947.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Disciplina Sacramentorum, die 14 Septembris anni 1946.

D. Card. Jorio, *Praefectus.*

L. ✠ S.

F. Bracci, *Secretarius.*

II

DISCIPLINA CODICIS I. C. SERVANDA IN CONFIRMATIONE CONFERENDA VI HUIUS APOSTOLICI INDULTI.

1. – Sacerdos, cui facultas haec concessa fuerit, probe sciat sacramentum Confirmationis conferri debere per manus impositionem cum unctione chrismatis in fronte et per verba in pontificalibus libris ab Ecclesia probatis praescripta (can. 780).

2. – Hoc sacramentum, quod characterem imprimit, iterari nequit: si vero prudens dubium exsistat, num revera vel num valide collatum fuerit, sub conditione iterum conferatur (can. 732).

3. – Chrisma, quod huic sacramento administrando, etiamsi per presbyterum simplicem, inservit, debet esse ab Episcopo, cum Apostolica Sede communionem habente, consecratum feria V *in Coena Domini* proxima superiore; neque adhibeatur vetus, nisi necessitas urgeat. Mox deficienti oleo benedicto aliud oleum de olivis non benedictum adiiciatur, etiam iterato, minore tamen copia (can. 734, 781). Numquam vero licet sine chrismate Confirmationem administrare vel illud ab Episcopis haereticis aut schismaticis accipere. Unctio autem ne fiat aliquo instrumento, sed ipsa ministri manu capiti confirmandi rite imposita (can. 781 § 2).

4. – Presbyter latini ritus cui, vi indulti, haec facultas competat, Confirmationem valide confert solis fidelibus sui ritus, nisi in indulto aliud expresse cautum fuerit. Nefas est presbyteris ritus orientalis, qui facultate vel privilegio gaudent Confirmationem una cum baptismo infantibus sui ritus conferendi, eandem ministrare infantibus latini ritus (can. 782 §§ 4 et 5).

5. – Presbyter privilegio Apostolico donatus, obligatione tenetur sacramentum hoc illis, quorum in favorem est concessa facultas, rite et rationabiliter petentibus conferendi (can. 785 §§ 1 et 2).

6. – Quamquam hoc sacramentum non est de necessitate medii ad salutem, nemini tamen licet, oblata occasione, illud negligere; imo parochi curent ut fideles ad illud opportuno tempore accedant (can. 787).

7. – Ex vetustissimo Ecclesiae more, ut in baptismo, ita etiam in Confirmatione adhibendus est patrinus, si haberi possit (can. 793).

8. – Patrinus unum tantum confirmandum aut duos praesentet, nisi aliud iusta de causa ministro videatur; unus quoque pro singulis confirmandis sit patrinus (can. 794).

9. – Ut quis sit patrinus, oportet:

1° Sit ipse quoque confirmatus, rationis usum assecutus et intentionem habeat id munus gerendi;

2° Nulli haereticae aut schismaticae sectae sit adscriptus, nec sententia condemnatoria vel declaratoria sit excommunicatus, aut infamis infamia iuris, aut exclusus ab actibus legitimis, nec sit clericus depositus vel degradatus;

3° Non sit pater, mater, coniux confirmandi;

4° A confirmando eiusve parentibus vel tutoribus vel, hi si desint aut renuant, a ministro vel a parocho sit designatus;

5° Confirmandum in ipso Confirmationis actu per se vel per procuratorem physice tangat (can. 795).

10. – Ut quis licite ad patrini munus admittatur, oportet:

1° Sit alius a patrino baptismi, nisi rationabilis causa, iudicio ministri, aliud suadeat, aut statim post baptismum legitime Confirmatio conferatur;

2° Sit eiusdem sexus ac confirmandus, nisi aliud ministro in casibus particularibus ex rationabili causa videatur;

3° Decimum quartum suae aetatis annum attigerit, nisi aliud iusta de causa ministro videatur;

4° Non sit propter notorium delictum excommunicatus vel exclusus ab actibus legitimis vel infamis infamia iuris, quin tamen sententia intercesserit, nec sit interdictus aut alias publice criminosus vel infamis infamia facti;

5° Fidei rudimenta noverit;

6° In nulla religione sit novitius vel professus, nisi necessitas urgeat et expressa habeatur venia Superioris saltem localis;

7° In sacris ordinibus non sit constitutus, nisi accedat expressa Ordinarii proprii licentia (can. 796 et 766).

11. – Ex valida Confirmatione oritur inter confirmatum et patrinum cognatio spiritualis, ex qua patrinus obligatione tenetur confirmatum perpetuo sibi commendatum habendi eiusque christianam educationem

curandi (can. 797). Ex hac tamen cognatione spirituali non amplius oritur impedimentum ad matrimonium (can. 1079).

12. – Ad collatam Confirmationem probandam, modo nemini fiat praeiudicium, satis est unus testis omni exceptione maior, vel ipsius confirmati iusiurandum, nisi confirmatus fuerit in infantili aetate (can. 800).

13. – Presbyter qui nec a iure nec ex Romani Pontificis concessione facultatem habens sacramentum Confirmationis ministrare ausus fuerit, suspendatur; si vero facultatis sibi factae limites praetergredi praesumpserit, eadem facultate eo ipso privatus exsistat (can. 2365).

III

RITUS SERVANDUS A SACERDOTE VI HUIUS APOSTOLICI INDULTI CONFIRMATIONEM CONFERENTE.[1]

Cum tempus advenerit, quo sacerdos, utens facultate sibi ab Apostolica Sede, ut supra, tributa, administrare Confirmationem aegrotanti in periculo mortis constituto intendit, saltem stola, si superpelliceum habere non possit, indutus, circumstantes admoneat, quod nullus alius, nisi Episcopus, Confirmationis ordinarius minister est; se vero collaturum esse illam iure per S. Sedem delegato. Cavere debet ne coram haereticis aut schismaticis, et multo minus eis ministrantibus, confirmet.

Dein moneat patrinum (vel matrinam) ut ponat manum suam dexteram super humerum dexterum confirmandi, sive infantis, sive adulti.

Stans igitur versa facie ad confirmandum, iunctis ante pectus manibus, dicit:

℣. Spíritus Sanctus supervéniat in te et virtus Altíssimi custódiat te a peccátis.

℟. Amen.

Deinde, signans se a fronte ad pectus signo crucis, dicit:

℣. Adjutórium nostrum in nómine Dómini.

℟. Qui fecit cælum et terram.

℣. Dómine exáudi oratiónem meam.

℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dominus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

[1] Cfr. *Rituale Romanum auctoritate Ssmi D. N. Pii Pp. XI ad normam Codicis I. C. accommodatum;* editio typica a. MDCCCCXXV

Tunc, extensis versus confirmandum manibus, dicit:

Orémus. *Oratio.*

Omnípotens sempitérne Deus, qui regeneráre dignátus es hunc fámulum tuum (hanc fámulam tuam) ex aqua et Spíritu Sancto, quique dedísti ei remissiónem ómnium peccatórum : emítte in eum (eam) septifórmem Spíritum tuum Sanctum Paráclytum de cælis.

℟. Amen.

℣. Spíritum sapiéntiae et intelléctus.

℟. Amen.

℣. Spíritum consílii et fortitúdinis.

℟. Amen.

℣. Spíritum sciéntiæ et pietátis.

℟. Amen.

Adímple eum (eam) Spíritu timóris tui, et consígna eum (eam) signo Crucis Christi, in vitam propitiátus ætérnam.

Per eúndem Dóminum Nostrum Jesum Christum, Fílium tuum : Qui tecum vivit et regnat in unitáte ejúsdem Spíritus Sancti Deus, per ómnia sæcula sæculórum.

Postea sacerdos inquirit de nomine confirmandi, et, summitate pollicis dexterae manus Chrismate intincta, confirmat eum dicens:

N. Signo te signo Cru✠cis, *quod dum dicit, imposita manu dextera super caput confirmandi, producit pollice signum crucis in fronte illius, deinde prosequitur:* et confírmo te Chrísmate salútis. In nomine Pa✠tris et Fí✠lii et Spíritus ✠ Sancti.

℟. Amen.

Et leviter eum in maxilla caedit, dicens:

Pax tecum.

Sacerdos, postquam frontem confirmandi linierit sacro Chrismate, eam gossypio diligenter abstergat.

Tergit postea cum mica panis, et lavat pollicem et manus super pelvim; deinde aquam lotionis cum pane et gossypio in vase mundo reponat et ad ecclesiam postea deferat, comburat, cineresque proiiciat in sacrarium.

Post lotionem ab ipso sacerdote dicitur:

Confírma hoc, Deus, quod operátus es in nobis, a templo Sancto tuo, quod est in Jerúsalem.

℣. Glória Patri, et Fílio et Spirítui Sancto. Sicut erat in princípio et nunc et semper et in sæcula sæculórum.

℟. Amen.

Et repetitur antiphona: Confírma hoc, Deus, *etc.*

Qua repetita, sacerdos stans versus infirmum, iunctis ante pectus manibus, dicit:

℣. Osténde nobis, Dómine, misericórdiam tuam.

℟. Et salutáre tuum da nobis.

℣. Dómine, exáudi oratiónem meam.

℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Iunctis vero adhuc ante pectus manibus, dicit:

Orémus. *Oratio*

Deus, qui Apóstolis tuis Sanctum dedísti Spíritum, et per eos eorúmque successóres céteris fidélibus tradéndum esse voluísti; réspice propítius ad humilitátis nostræ famulátum, et præsta, ut ejus cor, cujus frontem sacro Chrísmate delinívimus, et signo Sanctæ Crucis signávimus, idem Spíritus Sanctus in eo supervéniens, templum glóriæ suæ dignánter inhabitándo perfíciat: qui cum Patre et eódem Spíritu Sancto vivis et regnas Deus, in sæcula sæculórum.

℟. Amen.

Deinde dicit:

Ecce sic benedicétur homo, qui timet Dóminum.

Et vertens se ad confirmatum, ac faciens super eum signum Crucis, dicit:

Benedicat te Dóminus ex Sion, ut videas bona Jerúsalem ómnibus diébus vitæ tuæ, et hábeas vitam ætérnam.

℟. Amen.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

TABOREN. - DE MWANZA

DECRETUM

DE MUTATIONE FINIUM VICARIATUUM

Cum in territorio Tanganikensi Africae Orientalis Anglicae per erectionem Vicariatus Apostolici « Musomensis et Maswensis », Patribus e Societate Missionariorum Africae (vulgo « Pères Blancs ») concrediti, Vicariatus Apostolicus de Mwanza, eiusdem Societatis curis commissus, a quo territorium novi Vicariatus distractum est, nimis imminutus mansisset, cumque finitimus districtus civilis de Shinyanga, Vicariatus Apostolici Taborensis, Patribus e memorata Societate Missionariorum Africae pariter concrediti, facilius a Missionariis Vicariatus de Mwanza quam a Missionariis Vicariatus Taborensis evangelizari possit, Emi ac Revmi Patres huic S. Congregationi Christiano Nomini Propagando praepositi, in plenario coetu die 8 vertentis mensis huius anni habito, in quo Vicariatus Apostolici Musomensis et Maswensis erectio decreta est, districtum illum civilem de Shinyanga a Vicariatu Apostolico Taborensi distrahendum ipsumque Vicariatui Apostolico de Mwanza adnectendum censuerunt.

Quam Emorum Patrum sententiam, Ssmo Dño Nostro Pio div. Prov. Papae XII ab infrascripto huius S. Congregationis Secretario in audientia diei 11 eiusdem mensis et anni relatam, Summus Pontifex, ratam habens atque confirmans, praesens ad rem Decretum confici mandavit.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 11 Aprilis mensis anno Dñi 1946.

P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus*.

L. ✠ S.

† Celsus Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis*.

II

PROVISIO ECCLESIARUM

Singulis, ut infra, datis decretis Sacri Consilii Christiano Nomini propagando, Ssmus Dñus Noster Pius div. Prov. Pp. XII dignatus est sequentes providere Ecclesias, nimirum:

die 14 Martii 1946. — Cathedrali Ecclesiae Rockhamptoniensi praefecit R. D. Andream Gerardum Tynan, Archidioecesis Brisbanensis sacerdotem.

die 11 Aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Bubastitanae R. P. Iosephum Blomjous, Societatis Missionum ad Afros sodalem, quem constituit Vicarium Apostolicum Musomensem-Maswensem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Tennessiensi R. D. Valerianum Gracias, Archidioecesis Bombayensis Presbyterum et in Bombay urbe Pro-Cathedralis Ss. Nominis Rectorem, quem hodierni Archiepiscopi Bombayensis Auxiliarem deputavit.

die 10 Maii. — Metropolitanae Ecclesiae Pechimensi Emum ac Rmum Dominum Thomam S. R. E. Cardinalem Tienchensin, hactenus Episcopum titularem Zimtaovensem.

— Cathedrali Ecclesiae Cemceuvensi R. P. Faustinum Tissot, Piae Societatis Sancti Francisci Xaverii pro exteris missionibus sodalem.

die 4 Iunii. — Titulari episcopali Ecclesiae Halicarnassensi Excmum Dñum Bernardum Sullivan, iam Episcopum Patnensem.

die 13 Iunii. — Metropolitanae Ecclesiae Fuceuvensi Excmum P. D. Theodorum Labrador, iam Episcopum Funimensem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Cadossensi R. P. Antonium Demets, Congregationis Ssmi Redemptoris sodalem, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis hodierni Episcopi Rosensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Antiphrensi R. P. Andream Sorin, e missionariis Sacratissimi Cordis, quem constituit Vicarium Apostolicum Portus Moresby.

die 14 Iunii. — Titulari episcopali Ecclesiae Siniandenae Exc. P. D. Bonaventuram Arana Goigoras, hactenus Episcopum de Vijayapuram.

die 4 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Semtensi Exc. P. D. Hectorem Catry, iam Episcopum Lahorensem.

die 11 Iulii. — Metropolitanae Ecclesiae Hancheuvensi R. P. Iosephum Ferruccium Mauritium Rosà, O. F. M.

— Titulari episcopali Ecclesiae Athribitanae R. P. Ludovicum Durrieu, e Societate Missionariorum Africae, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Vicarii Apostolici de Ougadougou.

— Titulari episcopali Ecclesiae Cercinitanae R. P. Ioannem Mac Carthy, Congregationis Sancti Spiritus sodalem et Apostolicae Delegationis Africae pro missionibus hucusque Regentem, quem constituit Vicarium Apostolicum Zanzibariensem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Ammaedarensi R. P. Iosephum Geraldum Holland, Societatis pro missionibus ad Afros sodalem, quem constituit Vicarium Apostolicum de Volta Inferiore.

— Titulari episcopali Ecclesiae Odrenae R. P. Iacobum Siedle, e Societate Missionariorum Africae, quem constituit Vicarium Apostolicum Karamensem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Pertensi Exc. P. D. Iosephum Angelum Poli, hactenus Episcopum Allahabadensem.

die 18 Iulii. — Metropolitanae Ecclesiae Nanciamensi Exc. P. D. Iosephum Chou Chi-shih, iam Episcopum Paotimensem.

— Cathedrali Ecclesiae Ueihoivensi Exc. P. D. Marium Civelli, hactenus Episcopum Hanciomensem.

III

NOMINATIONES

Decretis, ut infra, datis Sacra Congregatio de Propaganda Fide ad suum beneplacitum renunciavit:

die 14 Decembris 1945. — R. P. Ioannem Deutsch, e Congregatione Sacrorum Cordium Iesu et Mariae, *Praefectum Apostolicum Norvegiae Centralis.*

die 21 Ianuarii 1946. — R. P. Franciscum Xaverium a Floriana, Ordinis Min. Capuccinorum, *Praefectum Apostolicum de Jhansi.*

die 7 Iunii. — R. P. Hieronymum Lingenheim, e Societate pro missionibus ad Afros, *Praefectum Apostolicum de Sokodè.*

— R. P. Matthaeum Farrelly, e Congregatione Sancti Spiritus, *Superiorem ecclesiasticum Missionis de Gambia.*

die 21 Iunii. — R. P. Henricum Ederle, Societatis Verbi divini, *Praefectum Apostolicum Mindorensem.*

— R. P. Camillum Vandekerkhove, C. M., *Praefectum Apostolicum de Bikoro.*

die 12 Iulii. — R. P. Benedictum Garcia Guillermo, O. C. Disc., *Praefectum Apostolicum de Esmeraldas.*

— R. P. Ioachim Delange, e Congregatione S. Spiritus, *Praefectum Apostolicum de Teffè.*

— R. P. Ignatium Garcia Martin, S. I., *Praefectum Apostolicum S. Francisci Xaverii.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

PARISIEN. seu CARCASSONEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVAE DEI MARIAE TERESIAE DE SOUBIRAN, FUNDATRICIS SOCIETATIS MARIAE AUXILIATRICIS.

SUPER DUBIO

An, stante virtutum et duorum miraculorum approbatione, TUTO *procedi possit ad sollemnem eiusdem Venerabilis Beatificationem.*

« Praecessit Iesus baiulans sibi crucem et mortuus est pro te in cruce; ut et tu tuam portes crucem et mori affectes in cruce. Quia si commortuus fueris, etiam cum illo pariter vives. Et si socius fueris poenae, eris et gloriae » (Im. Ch., II, 12).

Venerabilis Maria Teresia de Soubiran plurimos perpessa fuit animi cruciatus, quos generose Dei amore est amplexa : modo vero a Deo munifice, incomparabili gloria, rependitur.

Porro e nobilissimo genere nata, domesticas divitias, commoditates iucunditatesque respuens ac deserens, humilitatis studio, Christi vestigia cominus persequi toto animo avide affectavit, atque postquam, morem avunculo gerens, in paterno oppido Beghinagium instituisset, una

cum nonnullis eiusdem Beghinagii sodalibus, perfectiorem vitam optantibus, novam religiosam familiam constituit, quam sub *Mariae Auxiliatricis* nomine voluit nuncupatam. E sua Congregatione secreta et fraudolenta arte unius e Sodalibus remota, in Ordinem Dominae Nostrae a Caritate coptari petiit ac obtinuit, in eoque, postquam quindecim annos humillimis officiis functa est, sanctissimam mortem, die 7 Iunii anno 1889, Lutetiae Parisiorum obivit, annos nata quinque supra quinquaginta.

Infamibus machinationibus, non sine Dei consilio, detectis, Sodales Congregationis Mariae Auxiliatricis suae Matri debitum honorem ardenti studio restituere cupientes; permotae quoque a praestantissimis virtutibus quae, rerum veritate patefacta, in Serva Dei, omnibus perpensis adiunctis, eminuerant, ius sibi beatificationis causam promovendi vindicaverunt. Quae felicem exitum consecuta est.

Etenim, cum Parisiis tum Carcassonae ordinaria auctoritate constructi sint de more processus, atque ad Sacram hanc Congregationem delati, servato iuris ordine, die 20 Aprilis anno 1932 super scriptis favorabile editum est decretum: duos post annos die 9 Maii fel. rec. Pius Papa XI Commissionem Introductionis Causae sua manu signavit. Die 18 Iulii anni 1934 S. R. C. constare de non exhibito publico cultu declaravit. Eadem Sacra Congregatio, Sanctissimo Domino Nostro approbante eiusque auctoritate, die 7 Augusti anno 1940, de virtutibus heroicis, die vero 21 mensis Maii hoc anno, de duobus miraculis constare decrevit. Ut autem ad ulteriora procedi possit, a iure disceptatio praescribitur dubii: *An stante virtutum et duorum miraculorum approbatione, Tuto procedi possit ad sollemnem eiusdem Venerabilis Beatificationem.*

Dubium hoc Revmus Cardinalis Ianuarius Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopus Ostien. et Albanen., Causae Ponens seu Relator, in Generali Congregatione, coram Ssmo D. N. Pio Papa Decimo secundo, die 13 mensis Novembris anni huius discutiendum proposuit, cui Revmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores unanimi affirmativo suffragio responderunt. Beatissimus vero Pater suam edere sententiam distulit, ut rem coram Domino enixis precibus perpenderet.

Diem vero hanc nonam Decembris, Dominicam secundam sacri Adventus, selegit ut suam aperiret mentem.

Quapropter Revmos Cardinales Granito Pignatelli di Belmonte, Causae Relatorem, atque subscriptum S. R. C. Praefectum, nec non R. P. Salvatorem Natucci, Promotorem generalem Fidei, meque Secretarium ad se advocavit; atque, Sacrosancto Missae sacrificio pientissime litato,

edixit: Tuto *procedi posse ad sollemnem Venerabilis Mariae Teresiae de Soubiran beatificationem.*

Hoc autem decretum rite promulgari atque in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 9 Decembris a. D. 1945.

✠ C. Card. SALOTTI, Ep. Praen., *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

II

ROMANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI AUGUSTINAE PIETRANTONI, EX INSTITUTO SORORUM A CARITATE.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio Introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.

Si Servae Dei Augustinae Pietrantoni vitam a teneris unguiculis ad mortem usque attente perpendimus, aperte divinae Providentiae consilium nobis datum est admirari, quae eius animum ita comparavit, ut perfectum fieret exemplar Sororis a caritate iuxta monita et documenta a S. Vincentio a Paulo tradita. « Vera caritas, hic docuit, otiari nescit, neque intra seipsam contineri, Deum amare atque proximis, vel bonorum iactura aut ipsius vitae periculo, inservire debemus » (Elev., pregh., pensieri. Editr. Fiorent., p. 257). Haec ad amussim Famula Dei servavit.

Porro in oppido Pozzaglia in Sabinis, intra Tiburtinae dioecesis fines, e Francisco et Catharina Costantini agricolis, pietate praeclaris, secunda ex undecim filiis, die 27 Martii anni 1864 nata est, eodemque die lustralibus aquis regenerata, sub nominibus *Oliva, Ulpia, Candida.* Quinquennis sacro Confirmationis sacramento est roborata. Puellula in catechismo addiscendo primas tulit, quem docere fratres, sorores, aliasque puellas in deliciis habuit. Duodecim annos nata ad sacram primitus accessit synaxim, atque exinde, quam frequentius ei datum erat, caelesti hoc pane se reficiebat.

Innocentissimam ac piissimam in exemplum duxit in adulescentia

vitam; quare nil mirum si in ea evoluta est religiosa vocatio. Nonnullis remotis impedimentis, die 23 Martii anni 1886 Instituto Sororum a Caritate Romae se adiunxit; die 14 Octobris anni eiusdem tironum vestibus est induta; sequenti anno Sororum habitum assumpsit atque nomen: Augustina; demum die Angelorum Principi sacro, septem post annos, religiosa vota nuncupavit.

In religione virtutum omnium admiranda ostendit specimina; nulli labori parcebat, solita dicere: In altera vita requiescemus. Inter sanctos, lepide aiebat, S. Augustinum veneramur, sancta Augustina non est, volo ego sancta fieri; atque ad hunc finem obtinendum totam se religiosae perfectioni adipiscendae dedidit. Ei, urbano archivaletudinario S. Spiritus in Saxia addictae, tuberculosi affectorum cura fuit concredita; quo in munere exercendo eximiae eius dotes, summo conatu acquisitae, eluxerunt, praesertim humilitas, patientia, caritas. Tubercularis morbi contagionem a quo attingi coeperat, atque ingratum nonnullorum infirmorum animum, qui, pravis impiisque institutis imbuti, eo impudentiae pervenerunt, ut eam etiam percussionibus afficerent, quin ipsa conquereretur, omnino neglexit, neque provinciam ab obedientia sibi assignatam deserere tentavit, sapienter parata vel mortem oppetere, quo securius ad caelestem patriam perveniret. « Nulla enim tutiori ratione, docuit idem Sanctus Vincentius, nostram aeternam felicitatem assequi possumus, quam vivendo ac moriendo dum pauperibus servimus » (Ibid., p. 260). Hoc etiam ei feliciter obtigit. Veri quidem nominis martyrium, ut optaverat, non fecit, sed mortem passa est, dum sollicita ac sedula infirmorum servitio operam navat.

Et sane; quidam ex morbo convalescens, turpibus moribus inquinatus, atque a religione alienus, qui obscoenis verbis mulieres, quae in lintea lavanda incumbebant, lacessiverat, quique a valetudinarii Praefecto inde fuerat expulsus, falso, ut videtur, existimans se hac poena, Sororis Augustinae opera, fuisse multatum, diabolico actus odio, atrociter ulcisci statuit. Porro die 13 Novembris anno 1894, clanculum in nosocomium ingreditur ut Augustinae insidietur. Vix ut eam transeuntem aspicit, statim aggreditur, septem pugionis ictibus percutit tantaque vehementia, ut cor tripartito discissum in autopsia fuerit inventum. Mors illico est subsecuta.

Iusta funebria, atque corporis translatio ad coemeterium triumphali potius pompae quam luctuosae comparanda fuere. Maximo enim ad plura millia hominum concursu ex omni coetus conditione, virtutem Virginis summis laudibus celebrantium, atrocitatem vero criminis exsecrantium, honestata fuerunt.

Non animorum commotio ex nefando scelere exorta, sed virtutum fama, quae post 42 annos adhuc vigebat motivum praebuit inquisitiones canonicas faciendi ad Beatificationis viam pandendam. Porro cum in Romani Vicariatus tum in Tiburtina curia anno 1936 Ordinaria auctoritate incepti sunt processus super sanctitatis fama, super scriptis atque super cultu non exhibito. Die 28 Maii anno 1941 sacra haec Congregatio decretum edidit, quo, scriptis perpensis, nil obstare quominus ad ulteriora procedi posset, declaravit.

Plures interim Summo Pontifici oblatae sunt preces, causae introductionem postulantes, inter quas trium S. R. E. Cardinalium, plurium Archiepiscoporum, Episcoporum, Generalium Moderatorum seu Ordinum seu Congregationum religiosarum, Tiburtini Episcopi atque Parochi oppiduli Pozzaglia. Servatis itaque omnibus de iure servandis, instante Revmo P. Augustino a Virgine, Ordinis Ss. Trinitatis, Postulatore legitime constituto, die 4 mensis Decembris anni huius, in Ordinario Sacrae huius Congregationis coetu, infrascriptus Cardinalis Praefectus atque causae Ponens, dubium proposuit discutiendum: *An signanda sit commissio Introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur,* atque de ea retulit. Emi ac Revmi Patres, post relationem hanc, auditis officialium Praelatorum suffragiis scripto datis, nec non R. P. D. Salvatore Natucci, Fidei Promotore generali, rescribere censuerunt: *Signandam esse commissionem si Sanctissimo placuerit.*

Facta autem infrascripta die ab eodem Cardinali Praefecto relatione Summo Pontifici Pio Papae XII, Sanctitas Sua, rescriptum Emorum Patrum ratum habens, *commissionem Introductionis causae Servae Dei Augustinae Pietrantoni Sua manu dignata est obsignare.*

Datum Romae, die 14 Decembris a. D. 1945.

✠ C. Card. Salotti, Ep. Praen., *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

III

LIMBURGEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS FAMULAE DEI MARIAE, IN SAECULO CATHARINAE KASPER, FUNDATRICIS INSTITUTI PAUPERUM ANCILLARUM IESU CHRISTI.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio Introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.

Qui Deum amat ex toto corde suo, ex tota anima sua et proximos sicut seipsum, hic illam animi perfectionem adipiscitur, quae sanctitatem constituit, docente Apostolo: *Plenitudo legis est dilectio* (Rom., 14, 16). Plenitudinem hanc Serva Dei Maria Kasper videtur assecuta, ut plurimi testes, qui cum ea vitae consuetudinem habuerunt, aut magnifica opera ab eadem in Dei gloriam animorumque salutem patrata admirati sunt, asseveranter deponunt.

Et sane. Die 26 Maii a. D. 1820, in oppido Dernbach, intra Limburgensis dioecesis — olim Trevirensis — fines, ex piis honestis parentibus Henrico Kasper et Catharina Fassel nata est puella, cui in sacro baptismo, die 31 mensis eiusdem, Catharinae nomen fuit impositum.

Pietatem in Deum ac proximos veluti cum lacte affatim hausit, parentum exempla secuta. Etenim una cum matre, adhuc puellula, infirmos adire, catechismum pueros docere in deliciis habebat. Tenui cum laboraret valetudine ludum celebrare vix aliquoties potuit; quod tamen acquisitae scientiae defuit, acri ingenio ceterisque animi dotibus, quibus a Deo fuit ornata, cumulate supplevit.

Ex quo ad divinum convivium accessit, magis magisque animum ad divina se pertrahi persensit, atque virginitatis, paupertatis, obedientiae infirmorumque amorem ceterasque virtutes seu theologales, seu morales adeo coluit, ut communis enata fuerit persuasio eam in lethalem saltem culpam nunquam incidisse.

Intimo divinae gratiae instinctu impulsa, nonnullas puellas in socias sibi adiunxit, easque ad perfectioris vitae semitam arripiendam hortabatur, quae eius monitis atque exemplo permotae, infirmos invisere et pauperes corporeis ac spiritualibus adiumentis levare satagebant.

Hoc fuit Instituti *Pauperum Ancillarum Iesu Christi* humillimum initium.

edixit: Tuto *procedi posse ad sollemnem Venerabilis Mariae Teresiae de Soubiran beatificationem.*

Hoc autem decretum rite promulgari atque in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 9 Decembris a. D. 1945.

✠ C. Card. Salotti, Ep. Praen., *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

II

ROMANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI AUGUSTINAE PIETRANTONI, EX INSTITUTO SORORUM A CARITATE.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio Introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.

Si Servae Dei Augustinae Pietrantoni vitam a teneris unguiculis ad mortem usque attente perpendimus, aperte divinae Providentiae consilium nobis datum est admirari, quae eius animum ita comparavit, ut perfectum fieret exemplar Sororis a caritate iuxta monita et documenta a S. Vincentio a Paulo tradita. « Vera caritas, hic docuit, otiari nescit, neque intra seipsam contineri, Deum amare atque proximis, vel bonorum iactura aut ipsius vitae periculo, inservire debemus » (Elev., pregh., pensieri. Editr. Fiorent., p. 257). Haec ad amussim Famula Dei servavit.

Porro in oppido Pozzaglia in Sabinis, intra Tiburtinae dioecesis fines, e Francisco et Catharina Costantini agricolis, pietate praeclaris, secunda ex undecim filiis, die 27 Martii anni 1864 nata est, eodemque die lustralibus aquis regenerata, sub nominibus *Oliva, Ulpia, Candida.* Quinquennis sacro Confirmationis sacramento est roborata. Puellula in catechismo addiscendo primas tulit, quem docere fratres, sorores, aliasque puellas in deliciis habuit. Duodecim annos nata ad sacram primitus accessit synaxim, atque exinde, quam frequentius ei datum erat, caelesti hoc pane se reficiebat.

Innocentissimam ac piissimam in exemplum duxit in adulescentia

vitam; quare nil mirum si in ea evoluta est religiosa vocatio. Nonnullis remotis impedimentis, die 23 Martii anni 1886 Instituto Sororum a Caritate Romae se adiunxit; die 14 Octobris anni eiusdem tironum vestibus est induta; sequenti anno Sororum habitum assumpsit atque nomen: Augustina; demum die Angelorum Principi sacro, septem post annos, religiosa vota nuncupavit.

In religione virtutum omnium admiranda ostendit specimina; nulli labori parcebat, solita dicere: In altera vita requiescemus. Inter sanctos, lepide aiebat, S. Augustinum veneramur, sancta Augustina non est, volo ego sancta fieri; atque ad hunc finem obtinendum totam se religiosae perfectioni adipiscendae dedidit. Ei, urbano archivaletudinario S. Spiritus in Saxia addictae, tuberculosi affectorum cura fuit concredita; quo in munere exercendo eximiae eius dotes, summo conatu acquisitae, eluxerunt, praesertim humilitas, patientia, caritas. Tubercularis morbi contagionem a quo attingi coeperat, atque ingratum nonnullorum infirmorum animum, qui, pravis impiisque institutis imbuti, eo impudentiae pervenerunt, ut eam etiam percussionibus afficerent, quin ipsa conquereretur, omnino neglexit, neque provinciam ab obedientia sibi assignatam deserere tentavit, sapienter parata vel mortem oppetere, quo securius ad caelestem patriam perveniret. « Nulla enim tutiori ratione, docuit idem Sanctus Vincentius, nostram aeternam felicitatem assequi possumus, quam vivendo ac moriendo dum pauperibus servimus » (Ibid., p. 260). Hoc etiam ei feliciter obtigit. Veri quidem nominis martyrium, ut optaverat, non fecit, sed mortem passa est, dum sollicita ac sedula infirmorum servitio operam navat.

Et sane; quidam ex morbo convalescens, turpibus moribus inquinatus, atque a religione alienus, qui obscoenis verbis mulieres, quae in lintea lavanda incumbebant, lacessiverat, quique a valetudinarii Praefecto inde fuerat expulsus, falso, ut videtur, existimans se hac poena, Sororis Augustinae opera, fuisse multatum, diabolico actus odio, atrociter ulcisci statuit. Porro die 13 Novembris anno 1894, clanculum in nosocomium ingreditur ut Augustinae insidietur. Vix ut eam transeuntem aspicit, statim aggreditur, septem pugionis ictibus percutit tantaque vehementia, ut cor tripartito discissum in autopsia fuerit inventum. Mors illico est subsecuta.

Iusta funebria, atque corporis translatio ad coemeterium triumphali potius pompae quam luctuosae comparanda fuere. Maximo enim ad plura millia hominum concursu ex omni coetus conditione, virtutem Virginis summis laudibus celebrantium, atrocitatem vero criminis exsecrantium, honestata fuerunt.

Non animorum commotio ex nefando scelere exorta, sed virtutum fama, quae post 42 annos adhuc vigebat motivum praebuit inquisitiones canonicas faciendi ad Beatificationis viam pandendam. Porro cum in Romani Vicariatus tum in Tiburtina curia anno 1936 Ordinaria auctoritate incepti sunt processus super sanctitatis fama, super scriptis atque super cultu non exhibito. Die 28 Maii anno 1941 sacra haec Congregatio decretum edidit, quo, scriptis perpensis, nil obstare quominus ad ulteriora procedi posset, declaravit.

Plures interim Summo Pontifici oblatae sunt preces, causae introductionem postulantes, inter quas trium S. R. E. Cardinalium, plurium Archiepiscoporum, Episcoporum, Generalium Moderatorum seu Ordinum seu Congregationum religiosarum, Tiburtini Episcopi atque Parochi oppiduli Pozzaglia. Servatis itaque omnibus de iure servandis, instante Revmo P. Augustino a Virgine, Ordinis Ss. Trinitatis, Postulatore legitime constituto, die 4 mensis Decembris anni huius, in Ordinario Sacrae huius Congregationis coetu, infrascriptus Cardinalis Praefectus atque causae Ponens, dubium proposuit discutiendum: *An signanda sit commissio Introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur,* atque de ea retulit. Emi ac Revmi Patres, post relationem hanc, auditis officialium Praelatorum suffragiis scripto datis, nec non R. P. D. Salvatore Natucci, Fidei Promotore generali, rescribere censuerunt: *Signandam esse commissionem si Sanctissimo placuerit.*

Facta autem infrascripta die ab eodem Cardinali Praefecto relatione Summo Pontifici Pio Papae XII, Sanctitas Sua, rescriptum Emorum Patrum ratum habens, *commissionem Introductionis causae Servae Dei Augustinae Pietrantoni Sua manu dignata est obsignare.*

Datum Romae, die 14 Decembris a. D. 1945.

✠ C. Card. Salotti, Ep. Praen., *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

III

LIMBURGEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS FAMULAE DEI MARIAE, IN SAECULO CATHARINAE KASPER, FUNDATRICIS INSTITUTI PAUPERUM ANCILLARUM IESU CHRISTI.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio Introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.

Qui Deum amat ex toto corde suo, ex tota anima sua et proximos sicut seipsum, hic illam animi perfectionem adipiscitur, quae sanctitatem constituit, docente Apostolo: *Plenitudo legis est dilectio* (Rom., 14, 16). Plenitudinem hanc Serva Dei Maria Kasper videtur assecuta, ut plurimi testes, qui cum ea vitae consuetudinem habuerunt, aut magnifica opera ab eadem in Dei gloriam animorumque salutem patrata admirati sunt, asseveranter deponunt.

Et sane. Die 26 Maii a. D. 1820, in oppido Dernbach, intra Limburgensis dioecesis — olim Trevirensis — fines, ex piis honestis parentibus Henrico Kasper et Catharina Fassel nata est puella, cui in sacro baptismo, die 31 mensis eiusdem, Catharinae nomen fuit impositum.

Pietatem in Deum ac proximos veluti cum lacte affatim hausit, parentum exempla secuta. Etenim una cum matre, adhuc puellula, infirmos adire, catechismum pueros docere in deliciis habebat. Tenui cum laboraret valetudine ludum celebrare vix aliquoties potuit; quod tamen acquisitae scientiae defuit, acri ingenio ceterisque animi dotibus, quibus a Deo fuit ornata, cumulate supplevit.

Ex quo ad divinum convivium accessit, magis magisque animum ad divina se pertrahi persensit, atque virginitatis, paupertatis, obedientiae infirmorumque amorem ceterasque virtutes seu theologales, seu morales adeo coluit, ut communis enata fuerit persuasio eam in lethalem saltem culpam nunquam incidisse.

Intimo divinae gratiae instinctu impulsa, nonnullas puellas in socias sibi adiunxit, easque ad perfectioris vitae semitam arripiendam hortabatur, quae eius monitis atque exemplo permotae, infirmos invisere et pauperes corporeis ac spiritualibus adiumentis levare satagebant.

Hoc fuit Instituti *Pauperum Ancillarum Iesu Christi* humillimum initium.

Sui spiritus moderatore approbante atque Episcopo annuente, anno 1847 parvam domum aedificavit. Sequenti anno, matre demortua, in novam hanc domunculam una cum paupere infirma se transtulit. Hoc veluti sinapis granum sensim sine sensu, divina gratia affatim favente, in magnam arborem se evolvit.

Nec mirum; Serva enim Dei eiusque primae sodales, submisse de se sentientes, facultate quidem pauperrimae, sed in Deum fiducia ditissimae, regulas ab Episcopo traditas ad amussim sectantes, communem instauraverunt vitam, orationi instantes, caritatis operibus attendentes, virtutes omnes summo studio invicem aemulantes. Infirmorum itaque curae, orphanorum educationi atque popularibus scholis impigram ac sollicitam operam dabant.

Anno 1852, solidato Instituto, Catharina religionis nomen assumpsit: Maria; ceteraeque sodales sua pariter nomina commutarunt. Nonnullis annis post Pius Papa IX Institutum recognovit eiusque regulas per quinquennium ad experimentum servari concessit. Anno demum 1890, regulae ab Apostolica Sede omnino approbatae fuere.

Interim novae domus in aliis quoque dioecesibus constitutae sunt. Saeviente franco-germanico bello, anno 1870 sauciatorum cura in pluribus nosocomiis degentium Instituto fuit concredita, summo corporum et animorum emolumento.

Si me persecuti sunt, dixit Dominus, *et vos persequentur.* Quare pronum erat Servam Dei tribulationum igne probandam esse. Revera multas insectationes, calumnias, angores est passa, tempore praesertim τοῦ Kulturkampf, quas invicto animo, Deo confisa fortiter sustinuit; quam virtutem ipse Deus munifice rependit. Plures enim Sodales e Germania in Hollandiam, in Angliam atque in alias mundi plagas transmigrarunt, novasque domus condiderunt. Itaque factum est ut repulsa Sororum actio e patria, in aliarum gentium salutem fieret.

Prope octuagenaria, die 2 Februarii a D. 1898 Ecclesiae sacramentis roborata, in domo Instituti principe in Dernbach, ad Superos piissime evolavit.

Sanctitatis fama, qua vivens fruita fuerat, post obitum non defecit, immo increbuit, multique eius intercessioni tribuunt plures a Deo obtentas gratias, inter quas nonnullae vera esse miracula videntur.

Quare ordinaria auctoritate cum in Limburgensi Curia, tum per rogatoriales litteras in curiis Berolinensi, Wayne-Castrensi ac Bellevillensi ab anno 1928 ad annum 1935 super scriptis, sanctitatis ac miraculorum fama atque obedientia Urbani Pp. VIII decretis publicum cultum Servis Dei prohibentibus, constructi sunt processus. Die 27 Novembris

a. D. 1937 favorabile ab hac Sacra Congregatione de scriptis editum est decretum. Interim plures beatissimo Patri litterae Introductionis Causam postulantes oblatae sunt, inter quas quatuor S. R. E. Cardinalium, septem supra decem Archiepiscoporum ac Episcoporum, Germaniae praesertim, pluriumque Abbatum, generalium Moderatorum Ordinum seu Congregationum, Parochi loci Dernbach, aliorumque virorum ac mulierum genere praeclarorum.

Servatis itaque omnibus de iure servandis, instante R. P. D. Arthurus Wynen, sacrae Romanae Rotae subdecano, huiusque causae Postulatore legitime constituto, die 29 mox elapsi Ianuarii mensis, in Ordinario Sacrorum Rituum Congregationis coetu, Emus ac Revmus D. Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens seu Relator, dubium posuit disceptandum: *An signanda sit commissio Introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur,* deque ea retulit. Emi ac Revmi Cardinales relatione hac, atque suffragiis officialium Praelatorum auditis nec non voce ac scripto R. P. D. Salvatore Natucci, Fidei generali Promotore, omnibus mature perpensis, rescribere censuerunt: *Signandam esse commissionem Introductionis causae, si Sanctissimo placuerit.*

Facta autem, infrascripto die, a R. P. D. Salvatore Natucci, relatione Ssmo D. N. Pio Papae XII, Sanctitas Sua, rescriptum Emorum Patrum ratum habens, *commissionem Introductionis causae Famulae Dei Mariae Kasper* Sua manu dignata est subsignare.

Datum Romae, die 3 Februarii a. D. 1946, Dominica quarta post Epiphaniam.

✠ C. Card. Salotti, Ep. Praen., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleucien., *Secretarius.*

IV

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVAE DEI TERESIAE EUSTOCHII VERZERI, FUNDATRICIS INSTITUTI FILIARUM SACRI CORDIS IESU.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, Tuto *procedi possit ad eiusdem Venerabilis sollemnem Beatificationem.*

« In cruce salus, in cruce vita, in cruce protectio ab hostibus, in cruce infusio supernae suavitatis, in cruce robur mentis, in cruce gaudium spiritus, in cruce summa virtutis, in cruce perfectio sanctitatis ... Tolle

ergo crucem tuam et sequere Iesum ... si socius fueris poenae, eris et gloriae » (*Im. Chr.*, l. 2, c. 12).

Magnificum hoc crucis elogium Venerabilis Teresia Eustochium Verzeri in animo alte defixit. Crucis enim summe amatrix eam, nulli animi solatio coniunctam, generose utpote ab ipso caelesti Sponso traditam, cuius « tota vita crux fuit et martyrium », amplexa est, omnes angores intimos ita fortiter pertulit, ut nemini eos manifestaret, Deoque soli eos, laetissima obtulit.

Et sane e Verzeria gente, generis nobilitate clara, christianis vero clariore virtutibus, adeo ut a Bergomensibus civibus claustrum et sanctorum gens vocaretur, nata est Teresia, die 31 Iulii a. D. 1801. Parentes Antonium atque Helenam comitissam Grumelli, benigna miserentis Dei providentia, nacta est sub quorum disciplina adulevit. Tres sorores virginitatem Deo voverunt, Hieronymus autem, eius frater, sacrorum Antistes renuntiatus, Brixiensem Dioecesim sancte moderatus est. Deo obsecuta, sub prudentis sacerdotis moderamine *Sacri Cordis Iesu* Institutum fundavit, quod a Summis Pontificibus Gregorio XVI ac Pio IX laudatum, ratum, confirmatumque magna cum laude fuit. Multa in hoc moliendo est passa, multaque sibi ipsa ultro molesta inflixit, nam christianam perfectionem cupidissime avens, horrende ferro et igne corpus cruciavit, pluribusque altissimae perfectionis votis se obstrinxit, eaque, sui heroice victrix, fortissime ad mortem usque servavit, quam die 3 Martii a. D. 1852 sancte oppetiit.

Tantas virtutes magnifice divina munificentia rependit, non modo Institutum ab ea conditum fortunando, sed etiam eam ad altarium honores velut manu ducendo.

Nam Ordinaria auctoritate canonicis inquisitionibus peractis, servatisque omnibus de iure servandis, die 23 Augusti a. 1883 beatificationis causa introducta est; Apostolica vero auctoritate constructis processibus, die 2 Aprilis a. 1922, Pio XI fel. rec. approbante, S. H. C. decretum virtutes heroicas declarans editum est, die vero 9 Decembris a. proxime elapso, Summo Pontifice approbante, duas sanationes vera esse miracula decretum est. Quae decreta viam ad beatificationem proxime straverunt.

Ut autem ad haec sollemnia possit procedi, sapienti nostri fori lege, a codice Iuris canonici confirmata, praecipitur ut in Generali Congregatione coram Summo Pontifice dubium disceptetur: *An, stante virtutum et duorum miraculorum approbatione Tuto procedi possit ad sollemnem huius Venerabilis beatificationem.*

Dubium hoc die 9 Aprilis a subscripto Cardinali S. R. C. Praefecto

et Causae Ponente fuit propositum, cum Revmi Cardinales, Officiales Praelati, Patresque Consultores affirmativo suffragio unanimiter responderunt. Verum beatissimus Pater cunctandum esse dixit, ut ingeminatis precibus Deum, luminum Patrem, deprecaretur. Hanc vero Dominicam quintam post paschalia gaudia selegit ut suam aperiret mentem.

Quapropter accitis ad Se Cardinali eodem, R. P. Salvatore Natucci Fidei Promotore generali, meque Secretario, sacrosancto Missae sacrificio pie litato, edixit: Tuto *procedi posse ad sollemnem Venerabilis Teresiae Eustochii Verzeri beatificationem.*

Hoc autem decretum promulgari atque in acta S. R. C. referri litterasque Apostolicas sub anulo Piscatoris de Beatificationis sollemnibus in Vaticana Basilica celebrandis expediri mandavit.

Datum Romae, die 26 Maii a. D. 1946.

✠ C. Card. Salotti, Ep. Praen., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleucien., *Secretarius.*

V

DECRETUM

DE FACULTATE EDENDI LIBROS LITURGICOS

Quanta sedulitate liturgicis libris edendis Sacra Rituum Congregatio semper advigilaverit, cum decreta identidem in hunc finem lata, tum reverentia quam sacris Voluminibus ab omnibus haberi voluit, luculenter commonstrant. Hinc reservatio tituli « Typographi Pontificii », quem paucis tantum et quidem probatis typographis decursu temporis concessit; hinc etiam Sacrorum Librorum revisio, quam ipsamet Congregatio accuratissime peragere solet.

Attamen iamdudum, varias ob causas, mos invaluit, ut quilibet typographus, accedente consensu atque approbatione proprii Ordinarii, libros liturgicos et praesertim Missale et Breviarium Romanum, haud semper ea qua decet forma et textus puritate, in lucem edat. Ut autem huic incommodo provideatur et decori, quo res ad divinum cultum pertinentes nitere debent, consulatur, textusque sacri emendatissima exhibeatur lectio, Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa XII haec quae

sequuntur statuenda decrevit, sublata quavis concessione atque abusu in contrarium existente:

1) Uni dumtaxat Typographiae Vaticanae, ceteris exclusis, libros liturgicos typis excudendi ius esto.

2) Quilibet typographus, sive pontificio diplomate gaudet, sive non, toties a S. Rituum Congregatione licentiam obtinere debebit, quoties hos libros edere velit.

3) Administrationis Bonorum S. Sedis est pro publica horum librorum divulgatione singulis vicibus condiciones ferre.

4) Concordantia cum editione Vaticana ab Ordinario, iuxta can. 1390 Cod. Iuris Canonici, concedenda, ne subscribatur ab ipsis nisi post diligentem atque accuratam viri in re liturgica periti revisionem.

5) Ad huius decreti effectum, hi qui sequuntur liturgici accensentur libri:

Breviarium Romanum – Missale Romanum – Rituale Romanum – Pontificale Romanum – Martyrologium Romanum – Caeremoniale Episcoporum – Memoriale Rituum – Octavarium Romanum – Collectio Decretorum S. Rituum Congregationis.

Contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis, non obstantibus.

Romae, 10 Augusti 1946.

✠ C. Card. Salotti, Ep. Praen., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleucien., *Secretarius.*

Concordat cum originali.

A. J. Cicognani

Datum Washingtonii,
Die 20 March, anno 1947.

Archiepiscopus Laodicensis
Delegatus Apostolicus